

# Hudba mi vstupuje do života ve vlnách

**František Novák,  
pedagog  
a muzikant**



## Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

10/2025 / ročník XXXV / 39 Kč

**10 Osobnosti: PhDr. Jiří Němeček**

**14 Pozoruhodná místa diecéze: Eljon**

**18 Fotoreportáž: Jáhenská svěcení**

**22 Nový správce katedrály Sv. Ducha**

# Formační setkání hradeckých seminaristů a jáhnů na Slovensku

V druhém zářijovém týdnu proběhlo tradiční formační setkání královéhradeckých seminaristů a jáhnů, připravující se na kněžství, s otcí biskupy a generálním vikářem. Společný čas strávili ve sdílení, modlitbě a v krásách Božího stvoření. Setkání se letos konalo ve Spišské diecézi, proto zavítali i na největší mariánské poutní místo na Slovensku, a to do baziliky Navštívení Panny Marie v Levoči, a také měli možnost navštívit spišského diecézního biskupa Mons. Františka Trstenského.



## ( Z obsahu

- 5 **rozhovor**  
Nedokážu si představit  
svůj život bez hudby  
František Novák
- 10 **osobnosti diecéze**  
„Kořenem všeho zla  
je nedostatek poznání“  
PhDr. Jiří Němeček
- 14 **pozoruhodná místa diecéze**  
Žádný dar není pro nás malý  
středisko Eljon
- fotoreportáž**
- 18 **Jáhenská svěcení v Litomyšli  
a v Kameničkách**
- aktuality z diecéze**
- 20 **Mariánský sloup Královna hor**  
22 **Nový správce katedrály**
- 23 **historie**  
55 let Rytmiky při kostele  
sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči
- 24 **pastorace**
- 30 **Papežská misijní díla**
- 31 **Charitní listy**

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.  
Měsíčník. Vydává:  
Biskupství královéhradecké,  
Velké náměstí 35/44,  
500 03 Hradec Králové.  
Adresa redakce:  
Tiskové odd., Velké nám. 35/44,  
500 03 Hradec Králové,  
tel.: 495 063 422,  
e-mail: adalbert@bihk.cz  
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc  
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,  
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.  
Roční předplatné: 429 Kč.  
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,  
Hradec Králové,  
č. ú. 1016004393 / 5500,  
variabilní symbol 551,  
specifický symbol je evidenční číslo  
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

# ...neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! (1Kor 3,17)



Každý rok se v říjnu v mnoha našich farnostech slaví výročí posvěcení kostela – zvláště tam, kde se již nedochoval přesný den jeho zasvěcení. Na první pohled by se mohlo zdát, že jde o slavnost poněkud abstraktní a málo osobní. Vždyť co nám dnes může říci připomínka dávného dne, kdy biskup skrze modlitbu, pomazání a znamení přivlastnil chrám Bohu? A přece je tato slavnost výsostně aktuální a blízká každému věřícímu: připomíná, že chrám není jen dílo lidských rukou, ale znamení Boží přítomnosti mezi námi.

Kostel, zasvěcený a posvěcený, se stává domem Božím, ale současně i domovem Církve, tedy nás všech. Je to místo shromažďování, kde se náš život setkává s tajemstvím víry: zde přicházíme s radostí i s bolestí, zde se modlíme za své blízké, nasloucháme Božímu slovu a přijímáme svátosti. Posvěcený chrám je tak viditelným znamením neviditelného společenství, které nás přesahuje – Církve putující k věčnému Jeruzalému.

Výročí posvěcení nám však připomíná více než jen kámen a zdi. Ukazuje k tajemství, že i my sami jsme „živými kameny“, z nichž Duch Svátý buduje Boží chrám. Symbolika chrámu tak zasahuje každého: jako jednotlivci jsme povoláni nechat se očistit a posvětit, aby náš život byl skutečným příbytkem Boha. A jako společenství farnosti, diecéze i celé Církve jsme pozváni prohlubovat vědomí, že patříme k sobě, protože nás spojuje jeden Pán, jedno evangelium, jeden stůl eucharistie.

Právě proto má tato slavnost nesmírnou pastorační hodnotu. Není to jen vzpomínka na založení kostela, ale ujištění, že Bůh nás stále doprovází a má s námi své dějiny spásy. Je to příležitost znovu objevit krásu a hodnotu chrámu jako místa modlitby, ticha a setkání s Bohem, ale i jako centra života obce a srdce farní rodiny. V době, kdy se mnohdy ztrácí smysl posvátna, nám toto výročí klade na srdce, že posvěcený chrám není jen kulturní památka či historický objekt, ale především dům živého Boha, v němž On sám přebývá uprostřed svého lidu.

Slavnost posvěcení kostela tak otevírá také horizont naděje. Chrám, který stojí uprostřed města či vesnice, odkazuje k tomu, že lidský život není uzavřen pouze do hranic času a pomíjivosti. Věž kostela ukazuje k nebi a zvony svolávají společenství, aby nezapomnělo, odkud přichází a kam směřuje. Připomenutí tohoto výročí nás tedy nevede jen k vděčnosti za dar víry našich předků, kteří chrám postavili a předali nám ho, ale vybízí nás, abychom se i my stávali místem Boží přítomnosti pro druhé – v rodině, v práci, ve veřejném životě.

Když tedy v říjnu slavíme posvěcení svého kostela, slavíme zároveň i tajemství Církve: Boží lid, posvěcovaný Duchem, povoláný kráčet cestou svatosti a tvořit pravé společenství. Je to slavnost, která nás spojuje, obnovuje a ukazuje, že Bůh je stále Emanuel – Bůh s námi.



# Nedokážu si představit svůj život bez hudby

V královéhradecké diecézi se připravuje první setkání varhaníků. Nejen o tom se rozhovořil jeho koordinátor

**František Novák**, mladý muž, který toho ve svém životě už stihnul opravdu hodně.

## 77 Odkud pocházíte, z jakých rodinných poměrů?

Pocházím z Čáslavi, kde jsem se narodil v roce 1995 jako třetí dítě mým skvělým rodičům Marii a Bedřichu Novákovým. Moji sourozenci jsou sice ode mě starší o 12 a 14 let, ale i přes tento věkový rozdíl jsme si rozuměli a dodnes jsou mi v ledašchem velkou inspirací. I přesto, že moji rodiče nebyli aktivní hudebníci, tak jsme měli doma k hudbě kladný vztah. Dokonce když jsem pak v 15 letech zakládal chrámový sbor, tak můj tatka začal chodit zpívat, čehož si dodnes moc vážím. A naopak mamka mě zase podporovala tím, že když jsem chodil cvičit na varhany do kostela, tak chodila se mnou – někdy jen seděla a modlila se (možná až už to hraní skončí), někdy do toho zase pomáhala třeba s květinovou výzdobou.

## 77 Zakládat v 15 letech chrámový sbor není moc obvyklé...

Obvyklé možná ne, ale v té době jsem vnímal, že jsou ve farnosti lidé, ve kterých je potenciál, že když vytvoříme větší skupinu zpěváků, tak pak můžeme podpořit zpěvem významné dny liturgického roku. Začínalo se tenkrát s méně známými „kancionálovkami“, dále jsem se snažil naučit všechna ordinária, až postupně jsme začali nacvičovat i nějaké vícehlasy a moc rád na tu dobu vzpomínám. V té době jsme si taky velmi rozuměli jako mládež ve farnosti – měli jsme své spolčičky a stran hudby jsme žili v takové ideální symbióze, že já jsem pomohl zahrát

na klavír při pátečních dětských mších a ti stejní kamarádi (tou dobou jim bylo šestnáct, sedmnáct, ...) pak v neděli a při slavnostech zas přišli zazpívat klasický varhanní repertoár. Toho jsem si moc vážil a dodnes spolu pořádáme čas od času nějaké benefiční koncerty.

## 77 Byl jste vychován ve víře?

Ano, byl jsem pokřtěn jako mimino a jsem za to mým rodičům vděčný. Myslí si, že víru se jim podařilo předat každému z nás souzenců. Naši nás vedli k tomu, aby se chodilo do kostela i ve všední dny, nejen v neděli; modlitba byla každodenní součástí dne a člověk to tak nějak přirozeně přijímal. Samozřejmě pak když jsem byl starší, tak jsem zjistil, že ten svět kolem víry a církve není tak černobílý, jak jsem to znal z dětství, ale díky dobrému základu od rodičů bylo vždy po všech případných pochybách relativně snadné se vrátit do „přístavu“ té původní dětské víry. A nějak mě to drží doteď. Navíc každodenní zkušenosti mě ve víře utvrzují čím dál víc. Ať už se to týká důležitých rozhodnutí, toho, jak se Bůh stará o naši rodinu a jaké lidi mi do cesty posílá, nebo zkrátka jen toho být ve správnou chvíli na správném místě. Mamka mě vždy vedla k tomu, abych všechny starosti svěřoval Bohu, což se z dlouhodobého hlediska ukazuje jako skvělé řešení! Vnímám však, že teď je samozřejmě řada na mě, abych to dokázal předat dál našim třem dětem.

## 77 Jaké školy jste absolvoval?

Po základní škole v Čáslavi jsem začal navštěvovat Církevní gymnázium v Kutné Hoře – byl jsem v tom trochu černá ovce rodiny, neboť můj otec i moji sourozenci chodili na gympl do Čáslavi, ale nikdy jsem toho nelitoval, protože ta atmosféra na „církevák“ v Kutné Hoře byla velmi rodinná a přátelská. V oktávě na gymnáziu nastalo pro mě dost zásadní období stran rozhodování co dál, a to jak ve studijním, tak osobním životě. Řada lidí mi hudební vzdělání rozmlouvalo stran obav o budoucí uživení se, tak jsem pokukoval třeba po studiu práv, nebo mezinárodních vztahů. Nakonec ale láska k hudbě zvítězila a já jsem konal talentové zkoušky na Pražskou a Pardubickou konzervatoř a na Univerzitu Hradec Králové. Tenkrát jsem byl přijat do Prahy k panu prof. Janu Horovi a do Hradce na obory sbormistrovství chrámové hudby a hru na varhany + Hudební výchovu. Do rozhodování, zda zvolit Hradec nebo Prahu tenkrát rozhodlo jednak to, že mi prostředí v Hradci Králové přišlo více rodinné, ale také to, že jít po gymnáziu studovat konzervatoř a pak ještě třeba HAMU, nebo JAMU je záležitostí minimálně na dalších 11 let, a tak dostudování Univerzity Hradec Králové za pět let mi přišlo v mém případě jako rozumnější volba, neboť již v říjnu po maturitě jsem se ženil s moji milovanou ženou. Shodou okolností – onen pan profesor Hora se stal v magisterském studiu v Hradci Králové mým profesorem na varhany, a tak mi celá tato úsměvná situace připomíná úsloví „Když nemůže Mohamed k hoře, musí



( U varhan v dětství...



( ... a v mládí

hora k Mohamedovi“ (v mém případě stačí nahradit Mohameda Novákem a horu dát s velkým písmenem).

### 77 Svatba v 19 letech? To je fakt neobvyklé v dnešní době!

No, to určitě ne! Letos už budeme mít 11 let od svatby. Tenkrát to bylo tak, že s mojí ženou, která pochází z Ústí nad Orlicí, jsme spolu chodili rok a půl a jezdili jsme za sebou každý víkend, a tak vidina toho, že se oba dostaneme na vysokou školu do Hradce nás oba vedla k zamyšlení, jestli se nevízt a nezačít plánovat společnou budoucnost od prváku na vejšce. Dodnes si pamatuji na rozhovor s mým tatškou, který, když jsem mu to tak povídal, říkal: „No, však co, to je jednoduchý, tak se vezměte!“ A tak já pár týdnů po maturitě nastoupil na brigádu jako barman v pizzerii a začal šetřit na zásnubní prstýnek. Moji kamarádi si tou dobou spíš šetřili na své první auto, nebo dovolenou o nejdelších prázdninách svého života. Slovo dalo slovo a 4. října (na svátek sv. Františka z Assisi) byla svatba. I přes toto bláznivé rozhodnutí jsme se snažili nejdříve plnit studijní povinnosti a náš první syn se narodil až v době, kdy jsem již studoval navazující magisterské studium. Řada lidí si nejdříve buduje kariéru, bydlení a teprve potom rodinu; my jsme měli tu možnost a štěstí to vízt odzadu a musím říct, že jsem toho nikdy nelitoval, protože jsme na vše byli od začátku dva. Samozřejmě nevím, jaká by byla moje reakce, když by za mnou přišel můj syn

v devatenácti a řekl: „Tati, budu se ženit“. Takže klobouk dolů, naši milí rodičové, za vaši odvalu a podporu!

### 77 Kdy jste se potkal s hudbou?

Vzpomínám, jak mi maminka vyprávěla, že když mě čekala, tak mi moje sestra hrála na klavír, tak to byl ten asi úplně první kontakt. Jako malý jsem si prý také rád pouštěl Svatební pochod od Mendelssohna a s chutí ho dirigoval, seč mi síly stačily. Nicméně později jsem na základě zkušeností mých kamarádů zaujal názor, že nikam do ZUŠky chodit nechci, že tam tu hudbu dětem většinou pěkně znechutí. Zlom nastal na oslavě padesátých narozenin mého tatky, kde mu hrál pan ředitel čáslavské ZUŠ a ten, když mě tam pustil za klávesy a já zahrál pro tatku Imagine od Johna Lennona, tak mi nabídl, že bych mohl začít chodit od září k nim do ZUŠky. A stalo se tak. V září jsem nastoupil ke skvělému a inspirujícímu panu učiteli Aleši Krincvajovi na klávesy, který mi dokázal předat radost a chuť do toho dělat hudbu a předal důležité základy.

### 77 Na kterých jste začal stavět...

Poté, co jsem hrál asi tři roky na klávesy, mě oslovil náš P. Bohuslav Stařík s tím, že hledá varhaníka na vesnice – do Dolních Bučic a do Krchleb u Čáslavi. A jelikož mě varhany od malička fascinovaly, začal jsem ve svých 13 letech hrát pravidelně na těchto dvou mších. Postupně jsem začal hrát také v Čáslavi, kde jsem později

založil chrámový sbor a mužskou scholu, zpívající gregoriánský chorál. Do toho jsem začal chodit na varhany na kutnohorské ZUŠ u Michala Hanuše, kterému vděčím za velikou inspiraci a schopnost mě pečlivě vést k varhannímu řemeslu. Později mě také připravoval na talentové zkoušky z klavíru, neboť on sám je nejen skvělý varhaník, ale také klavírista. Po magisterském studiu na Hudební katedře Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, kde jsem studoval u Františka Vaníčka, Pavla Svobody a Jana Hory, jsem dlouho přemýšlel co dál. Po krátké pauze začal studovat ještě doktorské studium, ve kterém se zaměřuji na varhanní improvizaci. Rád bych totiž vytvořil učebnici varhanní improvizace pro začínající varhaníky na českých ZUŠkách. Díky tomuto studiu jsem měl možnost být např. na stáži na Pařížské konzervatoři u Thierry Escaiche, Oliviera Latryho nebo Thomase Ospitala, nebo navštěvovat výuku Franze Josefa Stoibera na Hochschule für katholische Kirchenmusik v Regensburgu.

### 77 Věnujete se i koncertní i činnosti?

Přiznám se, že mám velkou radost, že v tomto ohledu mi život přináší nejrůznější příležitosti, kdy mohu předávat moji radost a nadšení z hudby. Tím, že nejsem full-time umělcem, ale mým hlavním povoláním je učitelství, tak беру veškeré koncerty a veřejná vystoupení jako příjemné zpestření každodenního učitelského života. Jsem také rád, že paleta



Se svými studenty varhan na církevní ZUŠ a Univerzitě HK



S profesorem pařížské konzervatoře Thierry Escaichem

koncertů je opravdu široká – od koncertů s naším školním sborem při Biskupském gymnáziu v Hradci Králové – Squadra Risonante, přes doprovázení žáků naší církevní ZUŠ, až přes ty výjimečné – s Filharmonii Hradec Králové či v rámci nejrůznějších hudebních festivalů a koncertních turné v zahraničí.

### Proč jste se rozhodl zaměřit svůj život na hudbu?

Těžká otázka. Dokážete si představit svíčkou bez knedlíků? Nebo bez brusinkového terče? Já taky ne! No a stejně tak si nedokážu představit svůj život bez hudby. Hudba hraje v mém životě klíčovou roli. Je tu (nejen) pro mě ve chvílích radosti, smutku, únavy. Dodává mi sílu a inspiraci pro každodenní život. Někdy mě baví ji jen poslouchat, někdy mě zas baví ji tvořit a někdy zase organizovat velké hudební projekty, do kterých je zapojeno velké množství lidí, kteří společně pracují na společném díle. Nejhezčí momenty mám ale spojeny s obdobím, kdy jsem s varhanami začínal a byl jsem schopný se třeba na tři, čtyři hodiny zavřít v kostele u varhan a jen tak improvizovat nebo zkoušet nové skladby a postupně objevovat. Ten pocit, když jste v kostele sám, resp. vy, zvuk varhan a On – to je něco nepopsatelného. To se musí zažít!

### Na jaké hudební nástroje hrajete?

Odpovím ve dvou rovinách. V té širší bych si troufnul zmínit varhany, klavír,

kytaru, zobcovou flétnu a trochu také kontrabas. Dále také rád zpívám a působím jako sbormistr. A v té užší rovině (zaměřené místopisně na varhany) hraji nejčastěji na nástroje u nás v Třebelchovicích pod Orebem, v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové a pak také v mé rodné Časlavi.

### Měl jste chuť s tím vším někdy seknout?

Čas od času má člověk období, kdy je potřeba dát si trochu pauzu, ale většinou se velice brzy najde nějaký impuls, který mě zas přiměje se nakopnout a začít vymýšlet nové projekty a cvičit na ně a připravovat je. Myslím, že je důležité, že i v průběhu roku do mého života vstupuje hudba v určitých vlnách: kolem začátku školního roku to je spíš ta část hudebně organizační a přípravná, poté přichází Vánoce a celý cyklus nejrůznějších hudebních vystoupení, poté leden a únor, které jsou většinou spíš těmi odpočinkovějšími. Pak následuje pro nás chrámové hudebníky příprava na Velikonoce, které jsou také velmi intenzivním obdobím. A po nich mě už většinou čeká nikoliv sprint, ale spíš dlouhý maraton nejrůznějších koncertů, včetně pravidelného zahraničního turné s naším školním sborem do spřátelené diecéze Augsburg, dále nejrůznější koncerty pro rodiče s žáky naší Církevní ZUŠ, nebo třeba hudební doprovod při předávání maturitních vysvědčení atp. Letní prázdniny jsou pak pro mě dobou, kdy se opravdu snažím odpočívat a trávit

čas s rodinou – i tak na mě ale většinou nějaký ten varhanní koncert čeká.

### Co vaše oficiální zaměstnání?

V první řadě jsem učitelem Biskupského gymnázia a církevní ZUŠ v Hradci Králové, kde vyučuji jednak hudební výchovu, ale na naší ZUŠ učím také hru na varhany, hru na klavír a vedu školní sbor Squadra Risonante. Dále vyučuji také na Univerzitě Hradec Králové hru na varhany, varhanní improvizaci a další varhanní předměty. Mám za to, že se to mezi absolventy středních škol málo ví, ale právě naše Pedagogická fakulta UHK nabízí bakalářské studium s názvem Sbormistrovství chrámové hudby, které je přímo určené pro všechny chrámové hudebníky, kteří by se v dané oblasti chtěli vzdělávat. Bohužel je v současné době možné studovat tento obor pouze prezenčně. Osobně si myslím, že když by se do budoucna podařilo vytvořit jeho dálkovou, resp. kombinovanou formu, mohlo by to být pro řadu chrámových hudebníků lákavé. Za sebe jsem moc rád, že se v průběhu týdne potkám na různých místech s různě pokročilými a různě zaujatými studenty - od sedmiletých dětí na ZUŠ po vysokoškoláky na univerzitě, a od kluků fotbalistů v sekundě na gymnáziu po nadšené studenty, kteří se chtějí hudbě profesně věnovat.

### Učíte na biskupském gymnáziu a na církevní ZUŠ. Má duchovní zázemí škol vliv na výuku hudebních témat?



U varhan v Třebechovicích pod Orebem



Svatoondřejská schola v Třebechovicích p. O. s Václavem Uhlířem

Nedokážu posoudit, do jaké míry dokáží ocenit naši studenti přímo z lavice nějaké duchovní poselství hudebních skladatelů, ale mám za to, že to, co je nějakým způsobem oslovuje, je samotné provozování hudby. Naše paní profesorka didaktiky hudební výchovy na UHK, Eva Jenčková, ráda říká: „*Hudební výchova nemá být o hudbě, ale je to hudba!*“ A tak se snažím předávat radost, ale třeba i duchovní rozměr z hudby zejména tím, že hudbu prakticky děláme, resp. zpíváme, hrajeme, ale pochopitelně o ní i diskutujeme. Víte, u nás na gymnáziu je také tradice, že každá třída si připraví během školního roku hudební doprovod alespoň jedné studentské mše svaté, které jsou každý čtvrtek od 7 hodin ráno. Je vždy fascinující pozorovat, jak po prvotním zděšení ze skutečnosti, že budou ve třídě nacvičovat jeden měsíc během hudebky křesťanské písničky, a to ještě na bohoslužbu, na kterou budou muset mnozí vstávat třeba už v půl šesté ráno, se postupně stane takový každoroční rituál, na který se těší, a nakonec si zažijí pocit z dobře odvedené práce. Myslím, že právě takové vystoupení z komfortní zóny dodává některým studentům výjimečný pocit, kdy se oni sami stávají tvůrci něčeho společného. A vždy z toho číší pospolitost a lidskost.

### 77 Co rád posloucháte? Jaké historické hudební období je vám blízké?

Většinou je to pravý opak toho, co v daném období nejvíc hudebně provozuji – když

nacvičujeme s naším školním sborem víc populárních písniček, rád si doma poslechnu nějakou klasiku. Miluji duchovní hudbu Maurice Duruflé nebo Ola Gjeila, ale samozřejmě je mi také blízké baroko – pro mě jako varhaníka samozřejmě je osobností J. S. Bach, nebo z našich autorů A. Dvořák nebo P. Eben. A naopak, když je moc té duchovní a klasické hudby, tak si rád odpočinu u písni Bratrů Ebenových, Michala Horáka, Coldplay, The Beatles, nebo toho co pustí doma děti, manželka. Případně, co mi doporučí studenti – od šansonu, přes rock, metal, rap až po soundtracky k různým filmům a hrám.

### 77 Jak vnímáte chrámovou hudbu při liturgii?

Přináší mi pocit určitého naplnění a radosti, že se mohu na něčem tak důležitém podílet, a že svým hraním či provozováním hudby přispívám k prožívání liturgie. Měl jsem během života možnost nacvičovat různé hudební produkce, ale u těch neduchovních mi vždy jako by něco chybělo. Zatímco když se podílím na hudebním doprovodu bohoslužby, a není důležité, jestli pro pět babiček na vesnici nebo pro plnou katedrálu, hned mi vše začne dávat smysl. Mým úkolem coby varhaníka je také mít určitý cit pro vystižení atmosféry daného liturgického slavení – od hraní během všedního dne v mezidobí, po Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Tomu snažím přizpůsobit jednak své varhanní improvizace, ale pochopitelně také hudební dramaturgii.

### 77 Měl jste na starosti hudební doprovod při biskupském svěcení Mons. Prokopa Brože. Přibližte nám, jak probíhaly přípravy a samotná realizace.

Přiznám se, že to bylo pro mě veliké překvapení, když mi zazvonil telefon v den jeho jmenování biskupem a dozvěděl jsem se, že by si přál, abych měl na starosti hudbu při této příležitosti. Od začátku jsem si vážil jeho myšlenky, aby byla zaangażovaná mládež, ale přesto aby se připravil převážně „klasický repertoár“, samozřejmě s drobnými odbočkami tak, aby vše bylo stravitelné i pro mládežníky, kteří ty věci budou zpívat. Následovalo několik schůzek, kdy mi nejvíce utkvělo, když jsme si s Prokopem sedli u něho v pracovně a dvě hodiny poslouchali nejruznější skladby a řešili, co vybereme a kam v to v rámci liturgie umístíme. Toho si velmi vážím, že mu na tom tak záleželo. Následovaly dva měsíce příprav, kdy se chystaly noty, sháněli se muzikanti. V určitou chvíli už jsem musel dát dokonce stopku v náboru, protože mi došlo, že se na katedrální kūr pravděpodobně víc jak sto lidí nevejde. Měl jsem velkou radost, že se k našemu školnímu sboru Squadra Risonante přidali také jeho absolventi, a tak mohli zpívat naši začínající zpěváci po boku jejich předchůdců, kteří už jsou dnes třeba v posledních ročnících na vysokých školách. Samotné provedení pak již proběhlo bez větších komplikací, až na zimu, která v katedrále byla nejen vlezlá, ale ovlivňovala pochopitelně také



ladění varhan, ke kterým se museli dola-  
dit pak smyčce a dechové nástroje. Kaž-  
dopádně jsme za tuto příležitost pro náš  
sbor velmi vděční a sám si velmi vážím  
každého, kdo se jakkoliv podílel!

### Na podzim připravujete Diecézní setkání varhaníků.

Už nějakou dobu s biskupem Prokopem hovoříme o tom, že na úrovni diecéze de facto neprobíhají společné akce pro chrámové hudebníky. O to víc mě potěšila nabídka z jeho strany, když mě na jaře požádal, jestli bych si mohl vzít tuto záležitost na starost. Po důkladném zvážení jsme se rozhodli začít pro tento rok jednou událostí, a to právě Diecézním setkáním varhaníků, které proběhne 15. listopadu 2025 od 9 hodin na Biskupském gymnáziu v Hradci Králové. V dopoledním bloku bude účastníky čekat návštěva dvou workshopů (možností bude celá řada: v oblasti varhanní improvizace, liturgiky, hlasové výchovy, organologie, sbormistrovství, ale třeba také praktických tipů pro každodenní varhanní praxi), následovat bude nácvik zpěvů na společnou mši svatou, poté se přesuneme do Nového Adalbertina na společný oběd, po kterém budou následovat diskuzní skupinky a vše završíme mší svatou v katedrále Svatého Ducha. Cílem bude i získat zpětnou vazbu od účastníků, zda by byl mezi varhaníky zájem o to připravit do budoucna nějaké pravidelnější kurzy pro chrámové hudebníky, příp. pokračovat na budování koncepce péče o liturgickou hudbu v diecézi. Veškeré informace o diecézním setkání varhaníků jsou k dispozici na stránkách biskupství, nebo v případě jakýchkoliv dotazů je možné napsat na e-mail: varhanici@bihk.cz.

### Myslíte, že bude o Diecézní setkání varhaníků zájem?

Těžko takto dopředu odhadovat, věřím, že ano. Cílem nemá být přijet si poslechnout do Hradce pár „chytrých hlav“, ale naopak – setkat se, strávit spolu nějaký čas a vzájemně se obohatit a inspirovat. Nicméně uzavěrka přihlášek je 15. října, proto prosím všechny zájemce, aby se

nezapomněli včas přihlásit na webových stránkách [www.bihk.cz](http://www.bihk.cz).

### Budou se ho moci zúčastnit i ti, kteří hrají na jiný nástroj nebo by si chtěli jen zvýšit povědomost o věci?

Určitě! Setkání je otevřeno pro všechny, kteří se nějakým způsobem zajímají o liturgickou hudbu a rádi by se navzájem seznámili a třeba se i něco nového dozvěděli.

### Kdo povede konkrétní workshopy?

Oblast liturgiky bude mít na starosti P. Vojtěch Novotný, nový královéhradecký farář při katedrále a kostele



Dirigování v Sagrada Familia

Nanebevzetí P. Marie. Organologický workshop povede diecézní organolog Václav Uhlíř a jeho syn Václav Metoděj Uhlíř, varhanní improvizaci povede profesor varhanní improvizace, působící na Konzervatoři Pardubice Jan Fajfr. Sbornistrovské okénko zajistí sbormistr Svatoondřejské scholy v Třebechovicích pod Orebem a zároveň absolvent JAMU v oblasti duchovní hudby Jiří Kudrna. O tom, jak pečovat o svůj hlas, jak se rozepívat, nebo co je důležité při zpěvu žalmů, se dozví účastníci od mé kolegyně z Církevní ZUŠ Šárky Blažkové. Já bych se s kolegy varhaníky podělil o pár tipů

na užitečné publikace, webové stránky, mobilní aplikace, které můžou usnadnit každodenní službu varhaníka.

### Vedete vaše děti k hudbě?

Jak už to tak v rodinách bývá, děti neskutěčně rychle okoukají od rodičů, co dělají. Nejinak je tomu i u nás. A tak často naše malé děti absolvují s námi rodiči řadu zkoušek, koncertů, hudebního maratonu kolem Velikonoc. Není divu, že si občas začnou zpívat v MHD nějaké to Aleluja, nebo Kyrie eleison a vám pak nezbyvá, než si užívat pohledů spolucestujících... Jsem ale rád, že hudbu vnímají jako přirozenou součást života. Mám také radost, že v mnoha hudebních uskupení, se kterými spolupracuji, je běžné, že si na zkoušky berou maminky nebo tatínkové své děti. Někdy se tak spojí příjemné s užitečným. Děti si navzájem pohrají a rodiče si zazpívají. Samozřejmě příznávám, že ne vždy je to tak ideální, jak by si člověk přál. Myslím, že moje žena by o tom mohla vyprávět...

### A co sny a plány do budoucna?

Musím přiznat, že v minulém roce se mi splnil velký sen – už od středoškolských let jsem si přál v nějakém hezkém obsazení provést slavnostní Ecce sacerdos od bývalého katedrálního varhaníka Jiřího Strejce. Podařilo se nám ji zazpívat se školním sborem a s přáteli ze Stojanova gymnázia Velehrad v Sagradě Famílii v Barceloně při mši a zároveň pak při biskupském svěcení v Hradci Králové přímo na místě, kde skladba vznikla a do konce za zvuku žesťů, které zajišťovala rodina vnučky Jiřího Strejce – Lucie Houdkové. Letošní školní rok budou rámovat takové dva projekty. Už zmíněné Diecézní setkání varhaníků a na jaře k nám na BIGY přijede asi devadesát studentů z Cardinal Carter Academy for the Arts z Toronta v Kanadě, s nimiž budeme mít společný koncert ve Filharmonii Hradec Králové. Tak na to se teď moc těším. Přál bych si však najít i dostatek času na moji rodinu, protože přes všechny pracovní radosti a povinnosti, je pro mě rodina nejdůležitější.

# „Kořenem všeho zla je nedostatek poznání“

Výrok slavného čínského filozofa Konfucia byl krédem **PhDr. Jiřího Němečka**. V Hradci Králové byl více než půl století respektovaný na poli kulturním, literárním, pedagogickém i sportovním, po listopadu 1989 se výrazně zapojil také do veřejného života. V roce 2002 ocenil papež Jan Pavel II. jeho zásluhy Rytířským řádem sv. Silvestra, v roce 2013 se stal laureátem výroční ceny města Hradec Králové „Primus inter pares“. Letos v květnu jsme se s ním rozloučili.

Jiří Němeček se narodil ve Skutči, byl válečné dítě. Bylo mu něco přes tři roky, když mu na podzim 1946 zemřel otec. Často v té době pobýval u babičky v nedalekém Předhradí, odtud pocházelo celoživotní přátelství s bývalým generálním vikářem Mons. Josefem Sochou, spolužákem z mateřské školy. Na Předhradí vzpomínal Jiří Němeček jako na kouzelné místo s úžasnou atmosférou. „*Jako by se tam zastavil čas, toužil jsem se tam vracet.*“ Proto v březnu 1989 koupil v Předhradí památkově chráněnou baštu, součást opevnění hradu Rychmburk, vybudovanou, jak se mu podařilo zjistit, v letech 1511 až 1514. „*Po třicetileté válce se změnila dobývací technika,*“ vysvětloval mně při její návštěvě, „*a obranné stavby ztratily smysl. Na přelomu 17.–18. století do bašty vestavěli řemeslnický dům. Na masivní trámový rošt sroubili dřevěné zdi prvního patra. Zadní část zůstala půlkruhová, přední část sloužila snad kováři, poslední uživatel byl kolář. Moje štěstí bylo, že jsem sice vystudoval historii, ale taky stavební průmyslovku. Dokonce jsem učil přestavbu budov, tak jsem si s tím poradil.*“

V Hradci Králové žil Jiří Němeček od roku 1959. Výrazná změna v jeho životě nastala 30 let poté. Svou úctu k minulosti a tradicím našich předků vložil do Společnosti ochránců památek ve východních Čechách. Založil ji v roce 1990 a 21



PhDr. Jiří Němeček

let byl jejím předsedou. Učil na SPŠ stavební a na Gymnáziu Boženy Němcové, sedm let byl druhým ředitelem Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína, na jehož vzniku se podílel.

„*Ve Skutči byla v době mého mládí tzv. jedenáctiletka, dokonce jsem na ni dělal příjmačky, i když nakonec jsem tam nenastoupil,*“ vzpomíná Jiří Němeček. Když přišel do Hradce Králové jako biskup Dominik Duka, oslovil jsem ho s tím, že by se tam dalo založit církevní gymnázium. Nebyl

proti, tak jsem v letech 1999 a 2000 jezdil do Skutče a okolí, objížděl základní školy a povedlo se. Vzniklo Biskupské gymnázium, dnes Gymnázium Suverénního řádu maltézských rytířů.“

**Společnost ochránců památek ve východních Čechách za 35 let své existence zachránila řadu památek. Nejen fyzicky, ale především tím, že její členové se aktivně postavili proti jejich likvidaci nebo chátrání.**

S rokem 1989 přišlo upřímné přesvědčení, že zachováme dědictví otců našim potomkům. Už v lednu 1990 jsem dal výzvu, kam se dalo. Do března, kdy jsme dostali registraci od Ministerstva vnitra, se zapsalo přes 30 zájemců. První sněmy, zpravodaje, hospodaření, všechno bylo na mně. Bylo to náročné, ale díky velkému nadšení to nebyl problém. V tom roce vzniklo 76 podobných spolků a 1. 12. 1990 byla ustavena Nezávislá památková unie. Bylo se o co opřít. První akcí Společnosti ochránců památek ve východních Čechách jsou dnes už legendární Piletice. V létě 1989, možná 1988, jsme s manželkou při vyjíždce na kolech narazili na roubený patrový statek a stodolu v zuboženém stavu. Ing. Josef Potoček, který se zkraje roku 1990 stal starostou Hradce Králové, nám tenkrát řekl, že když ho budeme opravovat, dá nám ho



Židovský hřbitov v Hradci Králové na Pouchově



Fara v Holohlavech

město do trvalého užívání. Takový institut tenkrát existoval. Jenže v roce 1993 vyšel zákon, že kdo měl nějaké trvalé užívání, stal se vlastníkem. A my byli dobrovolná organizace! Dohodli jsme se tedy s okresem, předali areál statku státu, ten městu. Dnes se o něj stará Hradecká kulturní a vzdělávací společnost.

**Šrámkův roubený statek je poslední na Hradecku. Z památkově chráněného areálu se vzácnými dřevěnými objekty je dnes skanzen původní lidové architektury. Stavení jsou výhradně ze začátku 19. století. Nejcennějším objektem je dvoupatrové obytné stavení s pavlačí z roku 1802.**

Ze záchrany Šrámkova statku jsem měl samozřejmě radost. Opravovat jsme ho začali hned v roce 1990. Patřil městu, které ho kdysi koupilo od původních majitelů. Stal se skladištěm všeho možného, takže první, do čeho jsme se se studenty pustili, byl úklid a nutné opravy. Já osobně jsem opravil prasklou klenbu. Podařilo se mně tenkrát sehnat 200 tisíc korun z Matesa, z malého televizního sázení, a z těch jsme zrenovovali pavlač. Pořádali jsme tam hned od začátku staročeské Velikonoce a Vánoce. Dnes se na Šrámkově statku konají folkloristické slavnosti, výstavy, jarmarky, trhy výrobků lidové tvorby a uměleckých řemesel, folkové koncerty a festivaly.

**Židovský hřbitov na Pouchově byla další z akcí Společnosti ochránců**

**památek. Zřízen byl v roce 1877. Po roce 1948 začala jeho postupná devastace, v roce 1973 byl schválen zákaz pohřbívání. Po sametové revoluci se hřbitov vrátil Židovské obci v Praze, se kterou ochránci zahájili jednání o pomoci při jeho záchraně.**

*„Dodnes mě ještě trochu mrazí v zádech,“ vzpomínal Jiří Němeček, „když si vzpomenu na studenty, se kterými jsem opravoval židovský hřbitov na Pouchově (nachází se nedaleko kostela sv. Pavla). Do té doby jsem netušil, což byla pro historika ostuda, ale byla to pravda, že v Hradci Králové nějaký židovský hřbitov je.“*

Objevil jsem ho v roce 1990 v zuboženém stavu, zarostlý, náhrobky povalené. Za pomoci kamenosochaře Hynka Bláhy, který byl naším členem, jsme je začali opravovat a stavět. Obnovili jsme jich přes 60. Čeho si vysoce cením, to bylo moje osobní setkání s Viktorem Fischlem, hebrejským jménem Avigdorem Daganem. Uznávaný diplomat, básník a prozaik, překladatel a publicista se v roce 1912 narodil v Hradci Králové, od roku 1990 se do města pravidelně vracel. Když viděl, jak studenti opravují židovský hřbitov, měl slzy v očích. Přišlo mu to až k nevíře.

**Za prvních 20 let existence pomáhali členové Společnosti ochránců památek např. se sanací zříceniny Kumburku, který patří mezi nejvíce dochované hradní objekty vrcholného středověku v regionu. Podíleli se na záchraně fary**

**(děkanství) v Holohlavech. Barokní budova naproti kostelu sv. Jana Křtitele z roku 1760 je chráněna jako kulturní památka.**

*„Dvoje prázdniny jsme pracovali na zřícenině štěpanického hradu,“* pokračoval ve výčtu prvních akcí Společnosti ochránců památek Jiří Němeček. V minulosti byl významným sídlem rodu Valdštejnů. Je historickým jádrem Benecka, první písemná zmínka o něm pochází údajně z roku 1304. Obětaví studenti Gymnázia Boženy Němcové trávili část prázdnin také při opravě schodiště poutního areálu Homol. To jsme rozebírali a připravovali pro restaurování. Je to nejdelší poutnické schodiště u nás, jehož úžasnou architekturu inspiroval růženec. Povedl se také transfer poslední roubené školy ze Všestaru do skanzenu v Krňovicích, stala se tam v pořadí třetí původní stavbou. Přenesený objekt se doplnil pecí, a tak dnes dýchá nejen historií, ale čas od času také vůní čerstvě upečeného chleba.

**Co se za více než tři desítky let opravdu podařilo, to je záchrana mnohých církevních památek v Hradci Králové. To je skutečnost, na kterou může být věnně město českých královen právem hrdé.**

Při pohledu na jižní stranu Velkého náměstí to jistě platí. Po listopadu 1989 byla opravena biskupská rezidence, jezuitská kolej, kanovnícké domy a také děkanství. Je pravda, že zásluhou děkana Františka Hladkého, já mu říkám Boží

## ( Knižní tipy

### Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice  
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz  
www.doron.cz

Amélie Javaux; Annick Masson

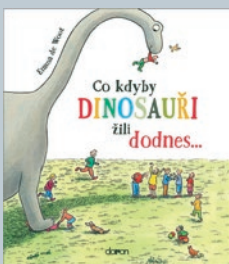
#### Rodina uvízlá v sítích



Charlie byl ten nejšťastnější pejsek na světě... Ovšem jen do chvíle, než jeho domácí dostali ty své mobility, herní konzole a tablety; od té doby jsou všichni nalepení na svých obrazovkách a není s nimi žádná zábava. Podaří se Charliemu dát rodinku zase dohromady? *Brož., 32 s., 199 Kč*

Emma de Woot

#### Co kdyby dinosauri žili dodnes...



Sourozenci Žofka a Leo doma moc rádí, a tak je rodiče vezmou do muzea na dinosaury. Při pohledu na obludné kostry začnou děti fantazírovat: A co kdyby dinosauri žili i dneska, jaké by to asi bylo? Emma de Woot se narodila roku 1960 v Liege, kde studovala kresbu na Institutu Saint-Luc. Přispívá do řady dětských časopisů a ilustruje dětské knihy. *Brož., 32 s., Cena: 199 Kč*

dělník, byly mnohé sakrální stavby opraveny už před rokem 1989. Například katedrála sv. Ducha, kostel sv. Antonína Poustevníka na Novém Hradci Králové, kostel sv. Jana Křtitele na Zámečku. V letech 1996–1998 pak kaple sv. Klimenta.

**Rekonstrukci původně gotické kaple sv. Klimenta ve stínu svatodušní katedrály PhDr. Jiří Němeček společně s děkanem Hladkým inicioval a na jeho popud o ní napsal reprezentativní publikaci.**

Říkalo se jí česká kaple. Její původní podobu známe jenom z jedné veduty. Zachycuje ji, jak asi vypadala jednolodní kaple ve 14. století. Na mše tam chodili Češi a do chrámu sv. Ducha patrně významní měšťané, v té době převážně Němci. V husitské době chrám užívali utrakvisté, sv. Kliment se stal hřbitovní kaplí, obě stavby tehdy obklopoval hřbitov. Kaple chátrala. Město tam skladovalo sůl a obilí, zbraně, doutnáky, sloužila zkrátka světským účelům. Díky omylu kronikáře Václava Hájka z Libočan se věřilo, že kaple byla první doloženou svatyní v Čechách. Když v roce 1680 přijela do Hradce Králové Eleonora, manželka Leopolda I., a později na jeden den i sám císař, zhrozil se, v jakém stavu první křesťanský kostel v Čechách je. Nařídil městské radě, aby nechala sakrální prostor vyklidit a opravit. Vybilení, pořízení nových oken a Božího hrobu se ujal kanovník Bernard Sartorius. Bohoslužby byly obnoveny v roce 1681. Kaple už ale byla v takovém stavu, že když v roce 1710 nastoupil na biskupský stolec Jan Adam Vratislav z Mitrovic, začal brzy usilovat o novou stavbu. Gotická kaple byla zbourána a na jejím místě byla v letech 1714–1717 vybudována barokní kaple, zasvěcená hlavnímu patronovi královéhradecké diecéze sv. Klementu I.

**Proč je do původního gotického kostela vestavěná Bílá věž, ptají se mnozí nejen návštěvníci Hradce Králové. I někteří obyvatelé města kapli často bez úspěchu hledají.**

Město chtělo stavět věž, mělo peníze, ale chybělo místo pro stavbu. Měla sloužit jako strážní, věžník měl varovat rovněž před požáry, tak četnými v oné době.

Město mělo také monumentální gotický zvon, odlitý v roce 1509, ale zatím byl umístěn na provizorní dřevěné konstrukci na hřbitově. Dnes je zavěšen v Bílé věži a nese jméno Augustin. Bílá věž se stavěla v letech 1574 až 1581. Započalo se zbouráním předního jižního průčelí gotické kaple, takže vchod do ní byl od té doby přes renesanční portál Bílé věže. Jan Blažej Santini-Aichl, jehož autorství vyplývá ze slohové argumentace a činnosti pro biskupství v Hradci Králové, umístil na půdorysu bývalé gotické kaple nádhernou stavbu. Byl to geniální barokní stavitel. Čistota, prostá krása. Tak se kaple spojila s věží. V roce 1716 byla dokončena hrubá stavba. První mše se konala 23. listopadu roku 1717. Kaple byla ale vysvěcena až 14. září roku 1721.

**Práce na textu knihy o kapli sv. Klimenta byla, předpokládám, i pro zkušeného historika výzvou.**

Velkou. Když jsem psal o kostelech na Novém Hradci Králové, a ještě před tím jsem byl hlavním editorem a redaktorem rozsáhlé publikace o chrámu sv. Ducha, mohlo se částečně čerpat z historických pramenů a literatury. S kaplí sv. Klimenta to bylo jiné. Archivní materiály v podstatě žádné. Kronika, o kterou bych se mohl opřít, neexistuje. Velmi málo se o ní zmiňuje i hradečtí historici Bienenberg a Švenda. Od začátku jsem věděl, že to nebude jednoduché. Kdyby to nebyl pan děkan Hladký, který mě o sepsání publikace požádal, nevím, zda bych se do práce vůbec pustil. Navíc, měla-li kniha vyjít k třicátému výročí dokončení barokní přestavby kaple, měl jsem na to asi půlrok. Váhal jsem, samozřejmě. Zároveň mě to lákalo. Chtěl jsem, aby lidé o ní věděli. Vždyť i Hradečáci si mnohdy myslí, že je to nějaká kaple v biskupském domě. Není divu. Je vidět jenom částečně, teď je tam ještě ten přílepek přistavěný po poslední opravě k Bílé věži. Kývl jsem, a tak také díky skvělým fotografiím Miroslava Podhrázkého vzniklo, myslím, docela reprezentativní dílo. K čtenářům se dostalo v listopadu 2017.

**Životním zájmem Jiřího Němečka byla zejména regionální historie, dějiny architektury a památková péče.**

Vedle už zmíněného titulu byl spoluautorem publikací *Bílá věž, Dějiny starého Hradce, Kostel sv. Antonína a sv. Jana Křtitele*, editorem a hlavním redaktorem reprezentativní publikace *Chrám Svatého Ducha v proměnách času, přes 40 hesel zpracoval pro Encyklopedii města Hradec Králové*.

Po celých východních Čechách dokázal zachránit desítky památek. Také vyburcovat zájem veřejnosti, když se rozhodvalo o postavení některých komerčních objektů v nevhodných částech měst. Typický je neúnavný boj Společnosti ochránců památek za záchranu secesní vily Anička ve Střelecké ulici. Ti, kteří „vedení sentimentem a obavou ze změn“ několik let se vlekoucí kauzu otevřeli, nakonec dosáhli toho, že vila č.p. 492 byla v roce 2007 prohlášena kulturní památkou, a tak zachráněna před demolicí.

**” Významnou kapitolou v životě Jiřího Němečka byl sport. V roce 1978 byl vyhlášen nejlepším trenérem atletiky Východočeského kraje.**

Mojí výhodou bylo, že jsem celý život sportoval. Samozřejmě jsem chodil do Sokola, když pak byl zrušen a nahrazen ČSTV, dělal jsem různé sporty, především atletiku. Ta je jedním z nejstarších



( PhDr. Jiří Němeček



( PhDr. Jiří Němeček, zakladatel a dlouholetý předseda Společnosti ochránců památek ve východních Čechách

a nejuniverzálnějších sportů. V atletice jde nejen o rychlost, ale i o vytrvalost, sílu a techniku. Sportovci musí mít dobře vyváženou fyzickou kondici, ale i mentální připravenost, protože svou roli hrají koncentrace a strategie. Jako trenér jsem připravoval hlavně desetibojaře. Také skok o tyči a do výšky, to jsem skákal i sám, ještě po šedesátce. Později jsem začal běhat.

**” V červnu 2024 obdržel PhDr. Jiří Němeček za neúnavnou popularizaci památkové péče ocenění Hereditas obliqat (v překladu Dědictví zavazuje).**

Jako učitel dějepisu vždy tíhnul k historii. Založil nejen Společnost ochránců památek ve východních Čechách, ale také nakladatelství Balustráda. To vydalo na čtyři desítky publikací, týkajících se historie a památek. Dědictví po našich předcích, kterého bychom si měli vážit. Jiří Němeček byl rovněž organizátorem v Hradci Králové konaných celostátních konferencí o problematice památek.

Vytrvalý a houževnatý byl PhDr. Jiří Němeček i v soukromém životě. S láskou se věnoval vnoučatům, byl vášnivým sběratelem betlémů, pohlednic, církevních medailí, známek nebo obalů od čajů. Jako nezdolný optimista se celý život držel kréda „*kořenem všeho zla je nedostatek poznání*“.

Eva Zálešáková )

## ( Knižní tipy

### Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00  
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz  
FB: nakladatelstvi.portal

Peter Teuschel

#### Černá ovce rodiny

Nepríjetí, vina a vlastní hodnota



Někteří lidé v dětství zažívají nedostatek podpory či dokonce teror, což vede k úzkostem, pocitům viny a pochybnostem. „Černé ovce“ často tápou mezi touhou po uznání a tíhou odpovědnosti, že jej nedostávají. Kniha nabízí doporučení, jak s těmito obtížemi pracovat: klíčové je vytvořit si odstup od rodiny, učit se zvládat impulzy a stavět na vlastních hodnotách. *Brož., 272 s., 449 Kč*

Damon Zahariades

#### Nech to plavat

Jak se zbavit minulosti a těšit se na budoucnost



Tíží vás bolestné vzpomínky, hořkost, lítost, stud a další vysilující emoce, bojujete s hněvem, výčitkami, lpěním a záští? Přehlušuje váš hlas zraňující vnitřní kritik? Jednoduché strategie a cvičení zvrátí vaše letité negativní mentální nastavení, zbaví vás ochromujících myšlenkových vzorců. *Brož., 176 s., 349 Kč*

# Žádný dar není pro nás malý

Víc než dvě stě let stará fara u kostela sv. Petra, jedna z historicky nejvýznamnějších staveb Špindlerova Mlýna, byla před lety zralá na demolici. Když **P. Jiří Šlégr** v roce 1997 nastoupil do Vrchlabí, rozhodl se proměnit zchátralou faru v penzion pro turisty a místo, kde se budou moci potkávat pracovníci z hospiců. Tehdy se začala psát její nová historie.

*„Přišel jsem přesně 200 let poté, co byla ve Špindlerově Mlýně postavena původní dřevěná fara. Významně zrekonstruována byla před 150 lety, svému účelu přestala sloužit v roce 1946, po odsunu většiny německého obyvatelstva,“* začal svoje vyprávění P. Jiří Šlégr.

Já jsem ji našel ve velmi zanedbaném stavu, bydlet se tam rozhodně nedalo. Severní zeď se bortila, poté, co se tam usídlili bezdomovci, bylo všechno rozkradené, dveře vyražené, podlahy bylo potřeba udělat nové. Ve zcela černé místnosti byla postel a na ní do peřiny zapíchnutá kudla. Přes židli hozené šaty člověka, který ji obýval. Podle pohledu s adresou, který jsem tam našel, se jmenoval Černý. Nomen omen. Topil si v kamínkách, jejichž komínek otočil dovnitř, asi aby se mu to ještě víc vyhrálo, proto to bylo celé černé, plné dehtu. Větral pootevřeným okýnkem. Když sedával na zápraží, děti se prý bály chodit kolem do školy.

Už v roce 1997 se na faře konaly první víkendové brigády. Škrabali jsme staré omítky, bourali, vyklízeli dům a zároveň měli duchovní program. Od samého začátku jsme chtěli, aby lidé jezdili na faru už během oprav. Ne ji zavítat na několik let. Tak se jí, díky Bohu, podařilo během šesti let postupně opravit.

Navázali jsme spolupráci s misijním společenstvím Antiochie. Bohoslovci a mladí lidé se po vzoru křesťanů z Antiochie zapojují do života obce. Jezdí, většinou během letních prázdnin, do nějaké mrtvé

farnosti, na nějakou starou faru. Uklízají tam a vytvářejí evangelizační program pro to místo. Já jsem byl součástí toho týmu bohoslovců, vyvěsili jsme vlajku Antiochie. Města, kde byla založena jedna z prvních křesťanských obcí, dokonce právě tam byli podle Skutků apoštolů věřící v Krista poprvé označeni křesťané. Tak jsme se tam snažili žít tak, aby nám lidé dávali jméno po Kristu. Dělali jsme tam různé akce, chodili jsme třeba na Vánoce nebo na Silvestra po hotelech, zpívali jsme koledy, nevybírali žádné peníze, ale zvali na program do kostela.

Počátky obnovy špindlerovské fary byly vysloveně dobrovolnické. Jednou za měsíc, první pátky v měsíci to myslím byly, jsme tam vždycky přijeli na víkend. Polovinu času se opravovalo, bílilo, prostě co bylo potřeba udělat, a druhá polovina bylo věnovaná duchovním záležitostem. Jedna místnost byla pro holky, druhá pro kluky, společná jídelna, kuchyň, vařili jsme si sami, co kdo uměl. Od Marie Svatošové, zakladatelky hospicové péče u nás, jsme tehdy dostali dvoje akumulární kamna, to bylo naše první topení. Živě si vzpomínám, jak jsem pro ně jel k ní na chalupu někam k Polici nad Metují. Kamna jsem naložil na přívěsný vozík, aniž bych přemýšlel o jejich hmotnosti, a to jsem měl. Do kopců se autu moc nechtělo, navíc jsem zabloudil, nemohl jsem faru najít. V pražském semináři zase tenkrát vyřazovali matrace do postelí bohoslovců, tak jsme je dostali a dovezli do Špindlerova Mlýna. Ty bylo první, na čem jsme spali.

Takhle dobrodružně začala v roce 1997 obnova fary. Postupně se za těch šest let podařilo vytvořit dílo za více než 8 milionů korun. Hned od začátku bylo zřejmé, že to nebude jenom pro farnost. Byli jsme otevřeni všem. Dělali jsme „spolča“ jednou za týden, myslím ve středu, pro děti, ale taky pro babičky, bylo kafe, čaj, něco k tomu. Pomodlili jsme se, přečetli něco z Písma svatého, já jsem hrál na kytaru, a dokonce čítával i „kérkonošské poudačky“, to bylo hezké.

**77** Téhož roku, kdy začala rekonstrukce špindlerovské fary, tedy v roce 1997, jste s MUDr. Marií Svatošovou vytvořili projekt Podaná ruka. Znali jste se, předpokládám, z Červeného Kostelce.

Marie stála v roce 1995 u zrodu prvního českého hospice v Červeném Kostelci. Já byl po vysvěcení v Hradci Králové deset měsíců v Kostelci kaplanem. Zažil jsem počátky hospice, často jsem do něj chodil a potkával se s Marií, která v něm pracovala. Měla zkušenost s psaním projektů, tak jsme vymysleli využití špindlerovské fary jako zázemí pro hospicové pracovníky a příbuzné klientů. Aby měli kam přijet a aby se jim někdo věnoval. Práce s umírajícími a dlouhodobě nemocnými je velmi náročná. Původně byla setkání určená i pro pozůstalé, ale příliš to nevyužívali. Zájem pracovníků hospiců a zdravotních sester z celé republiky je dodnes velký. Marie Svatošová pobýty dlouhé roky organizovala, jezdila sem skoro 20 let. Teď už jí to zdraví nedovoluje.

Setkání zdravotníků je jedna z našich nejstarších akcí, to současné, říjnové, je jubilejní – osmdesáté. Roli lektorky převzala po Marii Svatošové vedoucí hoříckého hospice Duha Jana Sieberová. Pobyty jsou velmi příjemné, ne přednáškové, je to více o prevenci syndromu vyhoření, o sdílení vzájemných zkušeností. Účastníci jezdí nejen z Červeného Kostelce, ale také z Plzně, Prahy, Ostravy, Opavy, Kroměříže, samozřejmě z Hořic. Tamní domácí hospic má zázemí i na faře ve Vrchlabí. Na pobyty zdravotníků dáváme slevy, což je naše hlavní aktivita.

### 77 Musíte si na sebe vydělat, jste nezisková organizace...

Platíme nájem, fara je v majetku farnosti Vrchlabí. Máme pracovníky na úklid, správce. Ale užijeme se, přežili jsme i covid, lidé se k nám vracejí. Když jsme začínali, říkali jsme lidem: tady bude možnost ubytování, tady budou nejrůznější aktivity, když nám teď pomůžete, přispějete, přijedete na brigádu ... a už to funguje 25 let. Hosté k nám jezdí, akcí jsou už desítky, ba stovky, naše služby stále zdokonalujeme, vylepšujeme.

### 77 Aby se hosté u vás cítili jako „v nebi“, dali jste pokojům jména svatých.

Jména jsou hezčí než čísla. Pozvali jsme na faru kus nebe ... Eljon je přece v hebrejštině nejvyšší. Takže se můžete ubytovat třeba u sv. Františka nebo u sv. Štěpána. V podkroví máme České nebe, tam

jsou sv. Václav a jeho babička sv. Ludmila. Na každém pokoji visí obrázek světce s krátkým životopisem a hosté tam ubytování nejsou sami. Mohou se cítit jako doma, poprosit o přímluvu, je to takové to nebeské pohlázení.

### 77 Máte desítku pokojů, to je velká zodpovědnost, jak vybrat 10 světců ...

To ano, ale své patrony má i kancelář, jídelna i kuchyň. Kaple je zasvěcená Panně Marii a sv. Terezičce z Lissieux. Když jsme jména světců vybírali, udělali jsme konkurz, každý se mohl vyjádřit. Při rekonstrukci zanikl jeden pokoj, z něho se stala koupelna, to byl sv. Antonín Poustevník. A v místě, kde bylo společné sociální zařízení, které už není potřeba, když skoro všechny pokoje mají svoje zázemí, vznikl nový pokoj. Jeho patronem se stal, to jsem si prosadil, sv. Šarbel, jeden z neuctívanějších světců Blízkého východu. Libanonský maronitský mnich a poustevník, který celý svůj život zasvětil modlitbě, kajicnosti a službě bližním, symbol naděje a pokoje pro celý svět.

### 77 A jídelně vévodí rozměrná dřevorezba Poslední večeře Páně ...

Dokonce dvě. Ta, kterou zmiňujete, je z kapličky Poslední večeře Páně. Kolem roku 1850 ji postavila rodina Buchbergerova, znovu vystavěna byla roku 1866. Byl v ní vyřezávaný obraz Poslední večeře Páně, díky němuž dostala své jméno. Když jsem nastoupil, našel jsem ho

v kostele za oltářem v poškozeném stavu. Nechali jsme ho zrestaurovat a abychom ho uchránili od vlhka, zlodějů nebo sprejerů, dali jsme ho naší jídelny. Mimochodem, k zatím poslední rekonstrukci a znovuotevření kaple došlo v roce 2014.

Ale zpátky k obrazu Poslední večeře Páně, druhý v naší jídelně je z Filipín. Daroval nám ho Mons. Winfried Pilz, dostali jsme nějakou finanční pomoc z Kindermissionswerk, on byl ředitel Misijního díla dětí v Německu a já ředitelem Papežských misijních děl u nás. Když potom přijel na oslavy otevření Eljonu, přivezl nám tento krásný dárek. Filipínskou dřevorezbu.

### 77 Jak už jste řekl, pokud jde o provoz horského střediska Eljon ve Špindlerově Mlýně, musíte se jako obecně prospěšná společnost hodně snažit.

Když jsem opouštěl kaplanské místo v Červeném Kostelci, farníci mě nabádali, abych dal do kostela košíček, abych se nebál, že oni lidé něco určitě dají. To bylo týden před mým odjezdem. Když jsem se loučil, v kasičce bylo 15 tisíc korun. To byly na tu dobu peníze! Také jediné, co jsme měli do začátku. Pořídili jsme za něj projektovou dokumentaci na první etapu rekonstrukce a zároveň výrobu prvních letáček s vysvětlením, co tady chceme dělat a na co peníze potřebujeme. Rozdávali jsme je se složenkami, v kostelech byly dárcovské kasičky. Lidé nám kromě peněz dávali i materiál. Třeba moji známí



( Eljon v zimě



( Na Eljonu je kolem P. Jiřího Šlégra (uprostřed) stále živo

z Vítězné darovali dřevo ze svého lesa, je z něj celé podkroví. Jedna firma nám dala izolaci na zateplení celého domu, další firma nám věnovala lednice a mrazáky, z hotelu ve Špindlerově Mlýně, který se boural, jsme získali židle a další nábytek. Postupně jsme začali čerpat peníze z různých fondů a nadací, například od Americké biskupské konference nebo z Česko-německého fondu budoucnosti. Nikdy jsme neměli úvěry nebo půjčky. Vždycky jsme si říkali: Budeme se modlit, a když dostaneme peníze, je to znamení z nebe, že můžeme stavět.

### **77 Zahraniční klientela si k vám také našla cestu.**

Také, abychom se uživil, musíme jít s dobou, což znamená náročný marketing, fundraising, fungujeme už i na platformě Booking.com. Jezdí k nám hosté z Německa, Belgie, Francie, už se u nás ubytovalo více než 25 tisíc hostů, každý rok u nás stráví přibližně 4 tisíce nocí. Obecně prospěšné akce, a byly jich za ty roky stovky, jsou levnější, za režii. Rekreační pobyty v sezóně léto-zima jsou samozřejmě za vyšší ceny.

### **77 Ještě k projektu koupelny pro svaté. To jste si ukousli pořádný krajíc chleba.**

Vybudovat moderní koupelny v 200 let starém objektu se zpočátku jevilo jako smělá myšlenka. Proto jsme úplně nejdřív mysleli na přístavbu fary, ale pak jsme si uvědomili, že lidé dnes mají rádi

soukromí, pohodlí, pokoj s vlastní koupelnou a toaletou, tak jsme to obrátili. Oslovil jsem stavebního inženýra, který nám dělal před 25 lety projekt na původní objekt fary, dům dokonale znal. Chtěli jsme vestavěné koupelny do podkroví a do prvního patra, a on tam ten prostor našel. Trochu se upravily dispozice a vzniklo 5 nových koupelen, 2 v podkroví a 3 v prvním patře. Svému účelu slouží od srpna 2024 a už si neumíme představit, že bychom zájemcům o ubytování řekli, že společné koupelny jsou na chodbě. Dnes je to standard, dřív by to nikoho nenapadlo. To samé parkoviště, dřív nám stačila 3–4 stání, teď potřebujeme o deset víc. Dřív do dvou pokojů přijeli jedním autem, teď do jednoho dvěma. Rekonstrukci jsme protáhli, protože jsme si vymysleli, že opravíme i stávající koupelny. Také se opravovaly pokoje, v některých se vyměnila podlahová krytina, elektrické rozvody. Zároveň došlo na přípravu na úsporu vody, v koupelnách je rozvod na splachování dešťovou vodou, na přípravu na instalaci solárních panelů, tepelného čerpadla, plánujeme dobíjecí stanici pro elektromobily. Požádali jsme o dotaci na úsporu energií, pokud to dobře dopadne, tak snad se nám něco vrátí zpátky.

Na dárcovském serveru Donio jsme založili sbírku Koupelny pro svaté na Eljonu, na které je těch pět nových koupelen – na pokojích Václav, Ludmila, Štěpán, František a Šarbel, na každou jsme dali 200 tisíc korun. Teď už se, díky Bohu, vybírá na poslední koupelnu. Nová zpráva

je, že můžeme začít s hrubou stavbou té původně plánované přístavby. Budeme stavět na etapy, protože celkovou sumu financí nemáme, ale posunout zahájení stavby nechceme. Ono se všechno stále zdražuje, cena prací i cena materiálu je rok od roku vyšší. V pátek, ve svátek Nanebevzetí Panny Marie, jsme měli první schůzku na staveništi, letos začneme. Také projekt přístavby špindlerovské fary budeme brzy prezentovat na Doniu, poprosíme o příspěvky např. na okna nebo na podlahu. Žádný dar není pro nás malý, když někdo třeba nemá peníze, tak se pomodlí, nebo přijede na brigádu. Jenom díky tomu, že nám s koupelnami pomáhalo asi 35 dobrovolníků, kteří odpracovali asi 1400 hodin, jsme ušetřili přes 100 tisíc korun.

Zároveň lidé z té stavební firmy zažili partu, vzniklo i takové dílo zevnitř, duchovní. Přijeli sem třeba kluci z mého příbuzenstva, 12 a 14 let, a chtěli vědět, s čím mohou pomoci. Tak jsem je poslal do lesa, nasbírat dříví na oheň. Se zedníky jsme se dohodli, aby nechystali oběd, že si společně opečeme burty. Bylo to moc fajn, ta pospolitost u ohniště. Až mně bylo líto, když rekonstrukce skončila. Bylo to, jako když se loučíte s rodinou.

Ta samá firma teď staví s farou krčkem propojenou přístavbu. Dole bude chodba a toalety, určené nejen pro hosty našeho domu, ale i účastníky bohoslužeb, kostel je hned vedle. Pak tam bude velká moderní kuchyň, která by měla vařit pro



**(** Jana Sieberová z hospice Duha pořádá na Eljonu setkání již řadu let



**(** Kolem horského střediska je stále co budovat



50 lidí. Vedle bude multifunkční místnost, jídelna a společenská místnost, využít ji budeme moci třeba i pro bohoslužby pro víc lidí, aby byli v teple, když se do podkrovní kapličky nevejdeme. Místnost bude sloužit i k prezentacím, cvičením při pobytech, k setkáním. V patře jsme naplánovali dvě bytové jednotky, nemáme totiž zatím zázemí pro lektory, správce a obsluhu střediska. Na hrubou stavbu objektu po střechu, což vychází na přibližně 8 milionů korun, se vybírá nejhuň. Tu částku prostě musíte mít, nelze postavit jednu zeď s tím, že příští rok budete pokračovat. Jeden německý biskup mně třeba řekl, že až budeme potřebovat peníze na vybavení našeho domu, mám mu napsat. My kopeme základy ...

### Co pro špindlerovské horské středisko Eljon mohou udělat naši čtenáři?

Mohou se modlit, mohou nám pomoci, přispět, cokoliv. On to Pán Bůh ví, kolik kdo dává. Víte, podle čeho se pozná velikost daru? Ne podle toho, kolik dáte, ale podle toho, kolik vám zbyde. Pán Bůh vidí na ty naše účty. Teď na první etapu skoro nelze využít dobrovolníky, toho se musí chopit profesionálové. Ale posléze budeme určitě pořádat brigády, nebo farnost nebo „spolčo“ může udělat sbírku, všechno bude velmi přehledně na Doniu. Přijďte se podívat, podpoříte nás i účastí na akci nebo pobytem.

### Traduje se, že na horách je k Bohu blíž ... zažíváte to na Eljonu?



( Více o Eljonu na [www.eljon.cz](http://www.eljon.cz) )

Zažíváme, určitě. To jsou kolikrát takové náhody, třeba obrátit se na portál Donio nám poradily sestřičky karmelitky, které od roku 2018 proměňují původně zpustlé objekty památkově chráněného zemědělského dvora v Drastech na rozsáhlý klášterní areál. Náhodou není ani volba stavební firmy, která pro nás pracuje.

Nebo jak vzniklo pojmenování Eljon. I když jsem se učil hebrejštinu, tak jsem zapomněl, že je to slovo spojené s Hospodinem, s Bohem. Kamarádka, která umí hebrejsky, tenkrát říkala ... Eljon, ten, který přebývá na hoře. To se hodí, jsme na horách. A pak jsem potkal kamaráda: „To si troufáš, víš, co to je Eljon? Jistě, ten, který přebývá na hoře, ale je to i jedno z Božích jmen!“ Až pak mně došlo, že jsem se to učil, že to je Nejvyšší. Pán Bůh si to jméno vybral vlastně sám. Já bych si to, z úcty k Němu, nikdy nedovolil. Tak jsme si řekli, když už to jméno je, tak se budeme snažit nedělat Nejvyššímu ostudu.

Čtenáři se mohou připojit i modlitebni podporou duchovní stavby, podrobnosti najdou na našich webových stránkách. Stejně jako informace o duchovní strážní u bran Eljonu. Kdyby někdo nevěděl, jak nám pomoci, může napsat, zavolat a my mu rádi, a s vděčností, poradíme.

### Tak ještě zmiňme na závěr akce, které horské středisko Eljon ve Špindlerově Mlýně bude hostit v nejbližší době.

O Setkání zdravotníků jsme už mluvili. V říjnu se konají dvě, to druhé jubilejní osmdesáté. Čekají nás také dvě Duchovní obnovy pro manželské páry. Přelom října a začátek listopadu bude patřit Pozvání do ticha. Budeme společně naslouchat tichu, abychom vnímali Boží blízkost a slyšeli Jeho hlas. A potom ještě advent a dva víkendy ticha, rozjímání o tajemství spásy, čekání na příslib daný už našim praotcům. Přijměte pozvání na Eljon, prožijte pár dnů Bohu blíž!

Eva Zálešáková )

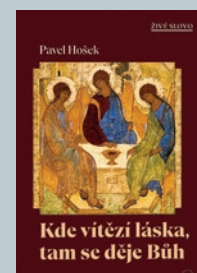
## ( Knižní tipy

### Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173  
e-mail: [hradec@kna.cz](mailto:hradec@kna.cz)  
web: [eshop.cirkev.cz](http://eshop.cirkev.cz)

Pavel Hošek

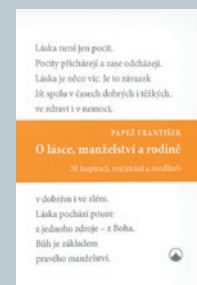
#### Kde vítězí láska, tam se děje Bůh



Výklady biblických textů, které se čtou o nedělích v kostelích a kaplích po celém světě, od profesora Univerzity Karlovy a kazatele Pavla Hoška. Poetická a přitom přesná řeč. Schopnost vidět a pojmenovat kulturní i společenské souvislosti. A apel na srdce a na osobní víru. Nedělní texty vznikaly po deset let pro Katolický týdeník. Brož., 224 s., 329 Kč

papež František

#### O lásce, manželství a rodině



Tato drobná knížka obsahuje třicet inspirativních myšlenek papeže Františka, pronesených na téma lásky, manželství a rodinného života. S prospěchem ji využijí manželská společenství, ti, kdo se připravují na duchovní manželské obnovy a exercicie ve farnostech nebo na poutních místech, i jednotlivé manželské páry a rodiny. Brož., 40 s., 79 Kč

# Jáhenské svěcení v Litomyšli

V chrámu Povýšení sv. Kříže v Litomyšli byl v sobotu 23. 8. 2025 pomocným biskupem Mons. Prokopem Brožem vysvěcen na jáhna Jeroným Pelikovský. Jáhenské svěcení bylo uděleno jako předstupeň ke kněžskému svěcení.



# Jáhenské svěcení v Kameničkách

Slavnost jáhenského svěcení se uskutečnila také v sobotu 6. 9. 2025 v kostele Nejsvětější Trojice v Kameničkách, kde diecézní biskup Mons. Jan Vokál vysvětil pro jáhenskou službu Tomáše Moučku.

Jáhenské svěcení bylo uděleno jako předstupeň ke kněžskému svěcení.





◀ Jiří a Martina Tomáškoví odvedli pro veřejnost obrovský kus práce, realizace Královny hor je stála nezměrné úsilí

## V Krkonoších byl vztyčen Mariánský sloup Královna hor

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, kterou prožilo v pátek 15. srpna u **Erlebachovy boudy** v Krkonoších na čtyři stovky poutníků, se stala vyvrcholením několikaletého úsilí, jež bylo korunováno požehnáním Mariánského sloupu Královna hor.

Nová dominanta Krkonoš není, podle ředitele Správy KRNAP Robina Böhnische, v rozporu s ochranou přírody: „*Tu a tam se mohou objevit nové věci, nakonec Boží muka a drobné sakrální stavby mají v Krkonoších bohatou tradici. Připomínat si naše křesťanské kořeny je dnes více než naléhavé.*“

Režisér Filip Renč po celý rok mapoval průběh projektu: „*Od prvotního nápadu, přes technickou výrobu, slévání, tesání a starosti kolem vzniku této sochy, i kolem jejího sdělení a poslání, které tady má. Vracím se tímto filmem trochu ke své rodné dokumentaristice.*“

Monumentální dílo Královna hor obsahuje i schránku s poselstvím pro příští generace, do které byly kromě modliteb, vzkazů autora sochy Otmara Olivy,



◀ Biskup Jan Vokál žehná novou dominantu Krkonoš

manželů Tomáškových a jejich přátel, le-táku se jmény těch, kdo se na vzniku díla podíleli, přidána také projektová dokumentace sloupu. Rodina Tomášková tam vložila rovněž sadu poštovních známek s Královnou hor, evangelia nebo knihu Příběh Erlebachovy boudy.

Bohoslužbu, při které biskup Jan Vokál požehnal nové dílo, doprovodil Smlíšený pěvecký sbor Cantores Gradecenses. Pod citlivým vedením sbormistra Josefa Zadiny, za doprovodu varhan a kvarteta lesních rohů, provedl sbor skladbu Ave Maria, Královno hor, složenou speciálně pro tuto událost autory Jiřím Pavlicou (hudba) a kapucínem br. Dismasem (libreto). Přestože byla skladba provedena pod širým nebem, zvuk sboru zcela naplnil prostor a skvěle tak podtrhl událost, která v Krkonoších nemá obdoby.

„Celá koncepce Mariánského sloupu Královna hor je inspirována knihou Úvod do křesťanství od Josepha Ratzingera – papeže Benedikta XVI. Autorem sousoší je Otmar Oliva ve spolupráci s Radimem Hanke. Socha byla vyrobena slévárnou Jiřího Sovince. Nerezový sloup je dílem českobudějovické strojírenské firmy. Samozřejmě se musely provést terénní a statické práce, nedílnou součástí byly pak i kamenické práce. Na projektu spolupracovalo více než sto skvělých lidí,“ sdělil majitel Erlebachovy boudy Jiří Tomášek.

Skulptury stejné podoby, jen s minimálním rozdílem v označení slova amen, vznikly celkem čtyři, symbolicky jako čtyři evangelia. Jedna je umístěna v Krkonoších, druhá je již umístěna v Nazaretu v Izraeli, třetí do slovinského Mariboru a čtvrtá do Sýrie. „Dvanáct fragmentů jsme odlili z nerezové oceli, roztavené při teplotě 1670 stupňů Celsia. Ty jsou navařeny na nerezový sloup, na němž je usazena socha Panny Marie s Ježíškem v náručí,“ vysvětluje Silvester Dědek z firmy Přesné odlitky. Podle autorů Matka Boží jako trůn Boží moudrosti reprezentuje v sousoší Církve.

„Tvář královny je důstojná s mírným úsměvem pro nás a zjevným výsměchem zlu, neboť už nemá žádnou moc. Ústředním tématem je dítě Kristus s ránou v boku, s rozepjatými rukama, symbolizujícími kříž. Tímto gestem Spasitel objímá celý svět. Myšlenka díla je vysoce radostná. Je vyhráno a je jenom na nás, zda se touto cestou vydáme“, popisuje pak sousoší Jiří Tomášek. Maria je podle něho obrazem lidstva, které žije v očekávání. Nerezový sloup, na kterém je umístěno sousoší, je zaražen do ohromného balvanu, který byl nalezen pět metrů od Erlebachovy boudy při povodni v loňském roce, kdy tam vojsko muselo zajišťovat svůj objekt a při tom byl tento obrovský balvan vykopán.

„Kámen z ultra tvrdé žuly byl tak nepodajný, že trvalo tři dny, než se ho podařilo provrtat. Sloup do něho umístěný je řezaný strojem z roku 2023, ale socha byla odlévána způsobem jako před 1000 lety,“ doplnil Jiří Tomášek.



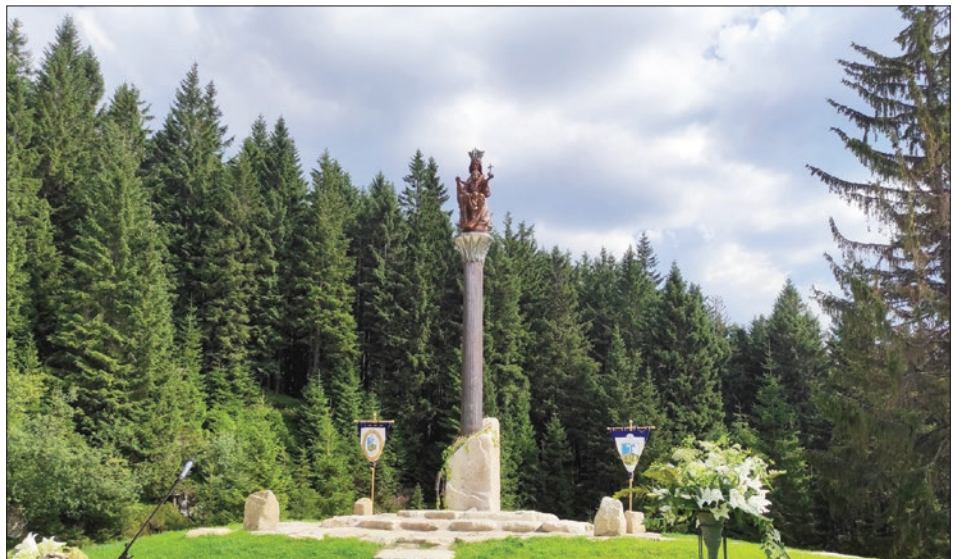
Sloup je zasazen do žulového kamene



Autorem sousoší je Otmar Oliva



Bohoslužbu doprovodil Smíšený pěvecký sbor Cantores Gradecenses



Pavel J. Sršeň

Skulptura je jednou ze čtyř, další jsou pro Nazaret v Izraeli, slovinský Maribor a pro Sýrii

# Katedrála Svatého Ducha má nového správce

Při dopolední bohoslužbě v neděli 31. srpna uvedl diecézní biskup Mons. Jan Vokál do funkce faráře při katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové **P. Vojtěcha Novotného**.

Po 48 letech obětavé služby v srdci diecéze předal Mons. František Hladký službu novému faráři P. Vojtěchu Novotnému. Ten do této chvíle působil v Římě jako vicerektor kněžského semináře Pontificio Collegio Nepomuceno.

„Pana děkana Mons. Františka Hladkého znám od dětství, oba pocházíme z Hlinecka, vzpomínám si, že jsem například ministroval při jeho primiční Mši svaté. Během středoškolských studií jsem ho navštěvoval také v Hradci Králové jako začínajícího kaplana. Velmi rád jsem s ním později spolupracoval jako biskup v jeho roli správce hlavního chrámu naší diecéze, má veliké zásluhy o zvelebení katedrály a je uznávanou kněžskou osobností daleko za hranicemi Hradce Králové. Chci mu proto ze srdce poděkovat za všechna ta léta služby při katedrále, vyprošuji mu pevně zdraví a hojnost darů Ducha Svatého do dalších let. Těším se na to, že se budeme nadále setkávat a spolupracovat na dalším dobrém díle“, sdělil diecézní biskup Jan.

Za uplynulými léty služby v katedrále se ohlíží Mons. František Hladký: „Z celospolečenského pohledu bylo asi největší událostí, která na mne silně zapůsobila, návštěva Svatého Otce Jana Pavla II. v Hradci Králové v roce 1997. Další velkou událostí v katedrále bylo uvedení biskupa Karla Otčenáška do služby královéhradeckého biskupa v lednu 1990. To byla veliká manifestace svobody, za účasti prezidenta Václava Havla a dalších osobností společenského i politického života, a hlavně věřících z celé diecéze. A stejně tak jeho pohřeb. Bylo by možné vzpomenout i další události, jako diecézní eucharistický



Farářem při katedrále Sv. Ducha se po Mons. Františkovi Hladkém stal P. Vojtěch Novotný

kongres, nebo konsekrace biskupů a kněžská svěcení. Z osobního pohledu bych mohl jmenovat mnohé zkušenosti při udělování různých svátostí, nebo tiché chvíle před svatostánkem, kdy bylo možné až hmatatelně zakoušet Boží blízkost a obdarování.

Domnívám se, že nejdůležitější potřebou člověka je schopnost navazovat vztahy, v rodině, v zaměstnání, ke své práci, ke svým přátelům atd. Právě z dobrých a láskyplných vztahů můžeme získat to největší bohatství, které nelze za peníze koupit. Projevem duchovní vyzrálosti člověka je umění vidět. Vidět zlo, ale také vidět krásu – v architektuře, ve výtvarném umění, v hudbě, v přírodě, ale také krásu lidského srdce. Člověk duchovně žijící by měl vidět, měl by se umět podívat kolem sebe. Pokud vstoupíte do naší milé katedrály a umíte se podívat, pak musíte žasnout nad vzepjetím lidského ducha. Tady je všechno zdánlivě jednoduché, prosté, ale úžasné pravdivé. Tady máte příležitost zakusit úsilí duchovně žijícího gotického člověka

vtisknout do kamene Boží řád a harmonii. Z toho může vyrůst váš vztah ke katedrále, ale hlavně k původci řádu a harmonie ve světě – k Bohu, který chce být člověku přítelem a bratrem.“

Zcela novou etapu svého kněžského života nyní zahajuje farář Vojtěch Novotný: „Nejprve jsem začínal jako jáhen a kaplan v lázeňských Poděbradech. Poté jsem byl překvapen pozváním do Říma, kde jsem sedm let působil jako vicerektor v Papežské koleji Nepomucenum. Služba to byla dost specifická, v jednom domě jsme byli spolu od rána do večera s padesáti lidmi pestré skupiny tvořené českými bohoslovci, kněžími z celého světa, sestrami bormejkami a nadšenými spolupracovníky většinou důchodového věku. Hradec Králové je nyní mým třetím působištěm. V každém z uvedených míst jsem byl rád a moc se těším, že si stejně zamiluji i toto nové místo a lidi, kteří zde žijí.“



Ⓛ Původní členové Rytmiky z let 1970-1973...



Ⓛ ...se letos setkali po 55 letech

# 55 let Rytmiky při kostele sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči

Připomenutí si této události vyvolaly ženy, které tehdy v roce 1970 byly mladými dívkami. To ony tenkrát v Rytmice v kostele sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči zpívaly a mají vzpomínky uloženy ve své paměti. Je to již 55 let...

Založení Rytmiky se uskutečnilo na základě skutečnosti, že v kostele v Le-tohradě na Orlici takoveto zpěvy za doprovodu kytar při mši již nějaký čas probíhaly a dost mladých lidí z okolí se tam jezdilo inspirovat. Tak to bylo i s námi v Dobrouči. Založení Rytmiky v Dolní Dobrouči bylo rozhodnutím tří členů a to dne 2. 4. 1970. Byli to 18letý Vladislav Vávra, 13letý Jiří Matyáš a 16letý Zdeněk Skalický. Z toho je vidět, že i mladí lidé uměli tenkrát v té nelehké době být akční.

Od 6. dubna začínáme shánět zpěváky a zpěvačky, kterých bylo v konečné fázi 40. První zkouška se uskutečnila 12. 4. Po pilném nacvičování se v pátek 12. 6. 1970 uskutečnilo první vystoupení v kostele během mše svaté před věřícími v kostele. Zde musím uvést, že obohacovat bohoslužby rytmičnými zpěvy jsme mohli díky velkému pochopení a podpoře našeho tehdejšího faráře Josefa Nouzy. Nikdy se nedozvíme, co všechno za to, že jsme

zpívali a hráli v kostele, musel od církevního tajemníka vyslechnout. Následovalo pak 2,5 roků našeho působení v prostorách kostela.

Byli jsme aktivní i mimo hranice naší domovské farnosti. Vystupovali jsme v kostelích v okolí Dolní Čermné, Hnátnici. Jezdili jsme také na autobusové zájezdy do kostelů v Blansku, Jabloném v Podještědí, Sadské, České Lípě, Malých Svatoňovicích, Úpici, Lipovci a Ostrově u Machochy. Autobusy jsme objednávali v ČSAD za pomoci pana Maříka ze Šejva, který byl členem ČSL v Dobrouči.

Naše působení trvalo do začátku roku 1973 než komunisté, kterým shromažďování kostelních mladých lidí vadilo, dostrkali našeho pana faráře, který nás chránil, že jsme skončili. Pan farář za námi přišel a sdělil nám, že buď Rytmika v Dobrouči skončí, nebo bude přeložen. To nikdo z nás nechtěl. Rytmika, i když měla tak krátké trvání, nás všechny obohatila a připravila na budoucí život v dospělosti. Pomohla k tomu, že došlo k seznámení se spoustou kamarádů a kamarádek. Kamarádství přetrvávalo až do dnešních časů, i když s některými jsme se neviděli pár desítek let.

Že jsme tenkrát byli docela dobrá parta, dokazuje skutečnost, že na setkání po 55 letech se ze 40 tehdejších členů dostavilo 33 lidí. Dva členové zemřeli a tak můžeme s trochou duchovní hrdosti říci, že naše zpěvy při mších se Pánu líbily a on nás takto odměnil. Naše setkání po 55 letech se uskutečnilo v D centru při kostele v Dobrouči.

Bylo zahájeno mší svatou v 11 hodin v sobotu 7. června. Původní zpěvačky a zpěváci zazpívali historické rytmičké písně z těch dávných časů. Pak následoval oběd a posezení s promítáním filmu a poslechem našich nahraných písní z těch dob, které byly tenkrát natočeny a nafilmovány. Tyto filmové záznamy a nahrávky máme díky tomu, že jedním z našich členů byl Petr Maixner, pro kterého byly tyto moderní vymoženosti tenkrát zálibou. Po kávě a konzumaci sladkých pokroutek, které donesly a napekly členky Rytmiky, se posedělo a povídalo při dobrém pití do večerních hodin. Každý účastník obdržel detailně vypracovaný almanach o 28 stranách. Možná toto setkání ještě někdy zopakujeme.

Za všechny členky a členy Rytmiky

šerif Cinda )

**Diecézní centrum pro rodinu****Kelion uprostřed světa**

V zářijovém Adalbertu jsem přislíbil, že se budeme věnovat tématu zacházení s myšlenkami, vášněmi a pocity. Řecký teolog, později mnich a vyhledávaný odborník v této oblasti – *Evagrius Pontikos* (345–399) – nabízí své shromážděné zkušenosti z duchovních zápasů. Tyto jsou pak předkládány a obohaceny o psychologické hledisko v knize současného mnicha *Anselma Grüna Nebe začíná v tobě*. O aktuálnosti, vhodnosti a užitečnosti uvedeného tématu i pro dnešní dobu je autor silně přesvědčen. Pro mnichy, kteří se utíkají ze „světa“ do samoty na „poušť“ tak začíná nový zápas v poznávání sebe sama.

Tento zápas je duchovní a zpočátku také trochu nečekaný, poněvadž v samotě, daleko od hlasu lidí, kde svět utichá, sílí najednou zápas s myšlenkami, které jsou dosud nepoznané a které je potřeba umět dobře rozlišit a naučit se s nimi zacházet. Poustevna mnichů je sice místem, ale v přeneseném smyslu také vyjádřením postoje a přístupu k životu. Také východní nauky nabádají člověka, aby „vyprázdnil“ svou mysl a mohl tak názírat na věci života jinak, než „zažitou“ optikou. Pro křesťana je důležitá modlitba a kontemplace, vnitřní usebrání, které vedou k setkání člověka s Bohem. Na této cestě se pokaždé konfrontujeme s nejrůznějšími myšlenkami a pocity, které v nás jsou, anebo přicházejí zvenčí. Odkud se ale všechny ty myšlenky berou? A jsou vůbec naše? Je potřeba se jim věnovat, anebo existuje jiná cesta, jak si uchovat vnitřní pokoj, jsou-li myšlenky dotěrné a nutkavé? V následujících kapitolách budou na podobné otázky nabídnuty odpovědi.

Pokud se budeme „držet“ Boha a nebudeme-li na této cestě poznávání příliš spoléhat sami na sebe, pak nám Bůh dá ve světle pravdy poznat pravdu o nás samých a spolu s tím ji i „uneseme“. Domnívám se, že taková cesta může být cestou, o které svým životem svědčí

i sv. Terezie z Lisieux. Je to cesta umenšování sebe sama, cesta pokořování se před sebou samým a před Tvůrcem lidí. Pak člověk nalézá pokoj, který může dát pouze ten, který nás stvořil. Evagrius spolu s Anselmem Grünem nám ukazuje na cestu, která představuje zkušenost a moudrost poustních otců ze zcela jiné doby, než je ta dnešní. Přesto, hovoří jazykem aktuálním a má co nabídnout. Věřím, že následující řádky mohou být užitečné nejen pro ty, kteří jsou „praktikujícími křesťany“, ale i těm, kteří svou víru nesdílí s ostatními. Duchovní zápas je skutečnost, která se odehrává v životě každého z nás. Kéž se nám daří nalézat Pravdu a Boží vůli tak, abychom v sobě zakoušeli Boží pokoj co nejčastěji...

**Poustevna života**

Mniši dobře vědí o nebezpečí rozptýlení. Existuje i duchovní rozptýlení, v němž si člověk připouští řadu myšlenek o Bohu a duchovním životě. Ale pro samé myšlenky se pak člověk nedotkne skutečného Boha. Umění zůstat v cele, sám sebe vydržet, je předpokladem pro duchovní pokrok, ale i pro lidské zrání. Neexistuje zralý člověk, který by neměl odvalu, vydržet sám sebe a setkat se se svou vlastní pravdou. V jednom vyprávění Otců se srovnává zůstávání v cele s klidnou vodou, v níž je možné lépe poznat svůj obličej: „*Tři studenti, kteří se měli rádi, se stali mnichy a každý z nich si dal předsevzetí. První říká, že chtěl přivést zpět k pokoji ty, kteří se hádají, podle slov Písma: Blahoslavení tiší. Druhý chtěl navštěvovat nemocné. Třetí šel do pouště, aby tam v klidu žil. První, který pečoval o rozhádané, přece nedokázal všechny smířit. A přemožen malomyslností šel ke druhému, který sloužil nemocným, ale našel jej také ve sklíčené náladě. Neboť ani on nemohl své předsevzetí zcela uskutečnit. Shodli se tedy na tom, že vyhledají třetího, který šel do pouště, povypráví mu o svých těžkotech a poprosí ho, aby jim upřímně řekl, co on vyzískal. Ten chvíli mlčel, pak nalil do*

*soudku vodu a řekl jim, ať se do něj podívají. Voda ale byla ještě zvržená. Po nějaké chvíli je nechal ještě jednou nahlédnout do vody a řekl: ‘Pohledte, jak se nyní voda uklidnila.’ Podívali se tedy dovnitř a spatřili své vlastní tváře jako v zrcadle. Nato jim řekl: ‘Tak se vede těm, kteří žijí mezi lidmi: Kvůli neklidu a zmatkům, nemohou vidět své hříchy. Kdo je ale v klidu a hlavně v samotě, ten záhy spatří své chyby.’“ (Apophthegmata 987).*

Neodsuzuje se zde láska k bližnímu. Mnohem víc se tu poukazuje na nebezpečí, které se může skrývat ve vůli pomáhat. Často myslíme, že můžeme pomoci celému světu. Za tím se ale často skrývá pocit všemocnosti (omnipotence). Při všem, co konáme, potřebujeme také výdrž, setrvání v cele a mlčení. Tak se voda v naší nádobě uklidní, a my v ní můžeme poznat pravdu o sobě.

Vždy existují dva aspekty, které má setrvání v cele způsobit: sebezpoznání a úplné připojení se k Bohu. „Otec Antonín říkal: Je pro nás velmi dobré, že hledáme útočiště v cele a že o sobě v průběhu svého života hodně přemýšlíme, až víme, kým vlastně jsme. Když vytrváš ve své cele, máš vlastně právo na smrt. Když se stále ve dne i v noci modlíš, tak čekáš na svoji smrt“ (Les sentences, Am 35,13, III, 147).

„*Jeden bratr se ptal otce Antonína: Otče, jak může člověk zůstat sedět ve své cele? Stařec odpověděl: ‘Co je lidem zřejmé, je postění se až do večera, každý den, bdění a meditace. Co ale člověku zůstává skryto, je pohrdání sebou samým a boj proti špatným myšlenkám, dobromyslnost, přemítání o smrti a pokora srdce, základ všeho dobrého’“ (Les sentences, Am 37,12, III, 148).*

„*Otec Makarius Veliký řekl: ‘Co je nutné pro mnicha, který sedí v cele, je, že svému rozumu, vzdálen všem starostem světa, nedovolí, aby bloudil všemi možnými*





*marnostmi tohoto světa, že se soustředí na jeden jediný cíl, zaměřovat své myšlenky stále na Boha, zůstane bez rozptylování, nevpustí do svého srdce žádné světské rozptýlení, ani tělesné žádosti, ani starosti o rodiče, ani útěchu své rodiny, ale, že svého ducha a celé bytí nechává dlít v Boží přítomnosti, aby naplnil slova apoštola: Aby panna zůstala zcela u Pána, bez jakéhokoliv rozptylování“ (1 Kor 7,35; Les sentences, Am 170,7, III, 175).*

Blaise Pascal viděl o 1400 let později příčinu lidské bídy v tom, že žádný z nás již nevydrží sám se sebou ve svém pokojíku. Nevydržet sám se sebou, poskakovat od jednoho k druhému, je dnes zcela běžné. Vždyť se dá dnes tak dobře rozptýlit. Stačí jen projít všechny televizní programy. Ale co se děje v duši? Již nic nemůže zrát, nic nemůže růst. Již tu není pravda. Uzrávání potřebuje klid. Kelion nás vede k pravdě. Konfrontuje nás s vlastní pravdou. A to je předpokladem každého lidského zrání. Je to také předpokladem dobrých mezilidských vztahů.

Pro staré mnichy je setkání se sebou samým předpokladem každého opravdového setkání s Bohem. Naše zbožnost utrpí, jestliže sami sobě jdeme z cesty. U mnohých zbožných lidí cítíme, že pomocí své zbožnosti se chtějí vyhnout vlastní pravdě. Utíkají se ke zbožným myšlenkám a pocitům, jen aby se nemuseli setkat sami se sebou. U mnoha zbožných je to strach ze setkání se sama se sebou. To je často vyjádřeno strachem z psychologie.

Člověk hubuje na psychologické kroužení kolem své vlastní duše a staví proti tomu lásku k Bohu.

Člověk má ale často dojem, že to zde není s tou láskou k Bohu až tak moc vážné, že toto hubování proti psychologii zbožnost neprohlubuje, ale pouze pramení ze strachu před vlastní pravdou. V duchovních rozhovorech se často ukazuje, že jsou zbožné myšlenky dobře míněny, ale že nesouhlasí se skutečností. Někdo se utíká k těmto myšlenkám, k zbožné argumentaci, ale sám nemá odvalu podívat se tváří v tvář vlastním myšlenkám.

Spiritualita mnichů je upřímná. Nepřehlídí lidskou realitu. Cesta k Bohu vede mnohem více přes setkání se sama se sebou. Mniši nemluví o Bohu, oni jej zažívají. Snaží se potlačit všechny možnosti rozptýlení, aby nasměrovali svého ducha pouze a jen na Boha. Když zůstanu ve své cele a nic nedělám, nepřipouštím si žádné zbožné myšlenky, nic nečtu, pak cítím, co je skutečnost. Nemohu si tak nic předstírat, ani o sobě ani o svém vztahu k Bohu.

O svém vztahu k Bohu mohu dobře mluvit a psát. Ale když je mi vše odňato z rukou a já zde prostě sedím před Bohem, zažívám nejdříve pocit, že je vše nudné, nebo tušení, že není všechno tak, jak to o Bohu říkám. Jestliže tento pocit vydržím, jestli hned nepřemyslím o tom, že bych mohl něco napsat, ale vytrvám s oním pocitem, pak se něco pohne, pak

se dotknu pravdy. Pravda je nejdříve krutá, ale současně osvobozující.

A tak je setrvání v cele zkouškou skutečnosti, testem, zda mnou vytvořený obraz Boha souhlasí, zda je má láska k Bohu upřímná. Ve své cele už nemám možnost odvést svou pozornost, utéct se k nějaké činnosti, uniknout do denního snění. Musím se zde Bohu postavit tváří v tvář. Zde na mě Bůh útočí. A zpochybňuje všechny představy, které jsem si vytvořil o něm i o svém životě.

Ve středověku pěli mniši chvalo zpěv na svoji celu. Existuje věta: „*Cella est coelum*“, cela je nebem, v němž mnich důvěrně rozmlouvá s Bohem, v němž jej zahálí Boží přítomnost. Pak platí věta: „*Cella est valetudinarium*“, cela je prostorem, kde se mohu uzdravit. Je to zdravý prostor, prostor naplněný uzdravující silou, protože v něm cítíme Boží milující a uzdravující blízkost. Ale tuto pozitivní zkušenost s celou mohu získat jen tehdy, když ve své cele zůstanu i tehdy, když ve mně všechno proti tomu protestuje, když jsem plný neklidu. Když se mi podaří tuto první fázi překonat, může se stát, že zažiji svoji celu jako nebe, že se zde nade mnou otevře nebe, že moje malá cela dýchá velikostí nebes, protože v ní bydlí sám Bůh...

Alespoň občasný „kelion“ uprostřed světa, kde můžeme v modlitbě poznávat pravdu o sobě a o Bohu, vám za naše Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná

## Diecézní centrum pro mládež

# Jubileum mládeže

„Vás, mladé, zvú do Říma v jubilejním roce 2025!“ pronesl před dvěma lety papež František při loučení s 1,5 milionem mladých lidí, kteří se sjeli do Lisabonu na Světové dny mládeže. Letos se pravděpodobně spokojeně díval z nebe na dav mladých poutníků, kteří jej poslechli a v polovině letních prázdnin zaplnili ulice Říma. Sešlo se jich více než milion. Mezi nimi nemohli chybět ani naši letošní absolventi animátorského kurzu.

## Co bylo před samotným Jubileem

Když jsem přijel v lednu na DCŽM Vesmír strávit další z animátorských víkendů, přispěchala hned první večer za námi

jedna kamarádka s tím, že bychom jako animátoři mohli společně letět na Jubileum do Říma. Hned se nás toho pár chytilo a začalo plánování. Jelikož jsme byli skupina z různých částí Česka, tak naše domlouvání probíhalo online přes videohovory. Domluvili jsme se, že poletíme letadlem a z důvodu levnějších letenek si onen týden o pár dnů prodloužíme. To, že poletíme, mělo ale jednu malou nevýhodu. Člověk byl celkem limitovaný s tím, co si s sebou vezme, aby splňoval velikostní limity aerolinky. Můj batoh byl doslova a do písmene na milimetry přesný, což mně potvrdil pracovník, který pracoval v Itálii na letišti. Když jsem cpal své zavazadlo do boxu, který byl přesně maximální velikostí, jakou aerolinka

povoluje, a pokud by z něj něco čouhalo, tak by mě do letadla s ním nepustili, stoupl si za mě jeden z pracovníků na letišti. Chvilí mě pozoroval, jak s batohem zápasím. Když se mně podařilo všechno do toho boxu nasoukat, tak mi podal ruku a anglicky mně řekl, že přesnější velikost kufru v životě neviděl a že bych si to měl vyfotit.

## Jak to celé probíhalo v Itálii

Když jsme přistáli a vystoupili z letadla, hned jsme si šli najít spoj do města. Shodou náhod okolo šli zrovna otcové biskupové Brož a Holub, kteří nám velkoryse nabídli odvoz až do Nepomucena, kde jsme se zaregistrovali a Jubileum pro nás mohlo plnohodnotně začít! Za ten týden jsme toho zažili neskutečně moc! Nasáli jsme neopakovatelnou atmosféru tak velkého setkání. Navštívili jsme nespočet kostelů a památek, jako třeba Koloseum, Panteon, Forum Romanum a dokonce jsme si našli jeden den čas i na moře. Postupně jsme také prošli všemi čtyřmi svatými branami, které se v Římě nacházejí. Neskutečně velkou výhodou měli poutníci z Česka. Jako jeden z mála národů máme na takovýchto setkání své vlastní centrum. Po dobu celého setkání jste ho vy mohli sledovat prostřednictvím televize Noe. Program začínal ráno v kostele, kde pak probíhal i dál. Začal promluvou od některého z biskupů, krátká aktivítka a pak společná mše svatá. Celou dobu nás doprovázela kapela NoProblema, která uměla jak navodit krásnou klidnou atmosféru, tak všechny rozproudit a pořádně si to užít. Když skončil program v centru, měli jsme volné odpoledne, které bylo vyhrazeno na svaté brány a celkově na návštěvu Říma. Před tím samozřejmě nemohl chybět přes ta největší horka oběd. Když už ty nejmúrnější teploty přešly, vydali jsme se do města. Některé z bazilik, kde se nacházejí svaté brány, jsem navštívil úplně poprvé. Ale i ty, kde jsem už byl dříve, dýchaly majestátní a takovou



Na Světové dny mládeže se do Říma sjelo víc než milion mladých lidí

## Diecézní centrum pro mládež

# Animátorský kurz 2025–2027

V minulém čísle měsíčníku Adalbert jsme vám přiblížili nový Animátorský kurz 2025–2027, který otevírá cestu k osobnímu růstu, hlubšímu poznání víry i radosti ze služby druhým. Pokud cítíte touhu stát se oporou svého společenství a objevovat vlastní dary, neváhejte – přihlášky je možné zasílat do 15. října 2025.

## Informace a přihláška

Všechny podrobnosti i přihlášku najdete na webu: [www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez/projekty-dcm-dczm/animatorsky-kurz](http://www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez/projekty-dcm-dczm/animatorsky-kurz)



◀ V Římě nechyběli ani naši letošní absolventi animátorského kurzu



◀ Svatý otec projel na dosah ruky od naší skupiny

silnou atmosférou. Ubytování jsme byli na výstavišti. Devět obrovských hal, plných poutníků, kde to fungovalo na principu „urvi si své vlastní místo na spaní“. Znali jsme jen číslo naší haly, zbytek byl na nás. Hygiena a podobně fungovala jako na takovém velkém táboře. Na ruce, zuby atd. byla vedle haly koryta. Záchody byly většinou Toy Toy, taky vedle hal, a pod sprchami si představte jeden proud studené vody, když si na něj člověk vystál tak půlhodinovou řadu. Tento způsob ubytování nám ale dal neskutečně velkou možnost se setkat s různými kulturami. Po nocích jsme tancovali s Maďary, Španěly, Portugalci a lidmi z nejrůznějších států Afriky a Jižní Ameriky. Zpěv a radost se tam nesla celou noc. Večerní procházka po venku, kde se to hemžilo lidmi a hudba zněla odevšud, stála pokaždé za to! Ubytování bych vytkl asi jedinou nevýhodou. Bylo to dvě hodiny cesty MHD od českého centra. Což, když program začínal v devět, znamenalo, že jsme museli vyjždět nejpозději v sedm.

## Jak fungovalo jídlo a doprava

Na toto všechno jsme měli visačky, kde z jedné strany bylo jméno a diecéze a z druhé dva QR kódy, jeden na stravenky a druhý do MHD. Ten na dopravu fungoval velice jednoduše, když jsme nastoupili do autobusu, trolejbusu nebo tramvaje, prostě jsme si kód naskenovali a mohli jet. Ve vlaku jsme nic nedělali

a když přišel průvodčí, jednoduše jsme mu QR kód ukázali, on si ho naskenoval a hotovo. Malé problémy dělalo občas metro, a to hlavně v čas, kdy se přesunovali všichni. Tam to fungovalo na principu, že nás brána propustila, když jsme naskenovali kód. Bohužel na každé zastávce byla k tomu přizpůsobena pouze jedna, takže se tam velice jednoduše tvořily dlouhé fronty a zácpy. Problém pak ale vyřešili tím, že brány otevřeli a za nimi byli pracovníci metra, kteří kontrolovali každého zvlášť. S jídlem to pak fungovalo tak, že ráno jsme dostali (na můj vkus malou) snídaní s sebou. Byly to nějaké krekry, džem a malá lískooříšková pomazánka, croissant a jedno pitíčko. Zbytek jídla byl na nás. Na druhém QR kódu jsme měli po registraci nahraných 10 stravenek po 10 eurech, které jsme mohli použít ve vybraných restauracích, které jsme měli sepsané v aplikaci. Byly tam jak fastfoody, tak různé pouliční občerstvení, ale i nejrůznější restaurace po „celém“ Římě. Velké oblíbené se těšila jídla, která jsme si mohli vzít s sebou, protože jsme často nechťeli ztrácet čas tím, že zůstaneme někde sedět, a raději jsme pokračovali v naší cestě po městě.

## Finále na planině Tor Vergata

V sobotu náš program po českém centru pokračoval pěší poutí na planinu Tor Vergata. Po cestě jsme měli možnost potkat lidi ze všech národů, zaposlouchat se

do zvuků kytar, bubnů, fléten, trubek... Když jsme dorazili na místo, usadili jsme se, a i přes velkou horku jsme ve zdraví, jenom trochu opálení, vyčkali až do večerní vigílie. Po ní jsme se vydali prozkoumat okolí toho, kde jsme spali. Podle očekávání jsme si hezky zatančili, zazpívali španělské mariánské písničky, ale jelikož jsme byli unavení, tak jsme šli spát už v jednu, kdy zábava ani z daleka nekončila! Ve dvě nás ale probudil veliký déšť, byl hodně krátký, ale za to velice intenzivní. Než jsme se vzpamatovali, byl pryč a z dálky se ozval buben – a ti, co bděli, pokračovali v tancích a zpěvech dál. Ráno hned po probuzení jsme si šli stoupnout k zábradlí, protože byla určitá pravděpodobnost, že za ním pojedou papež. Čekali jsme sice skoro dvě hodiny, ale vyplatilo se! Předě mší kolem nás projel a my jsme ho viděli tak na tři metry! Samotnou mši nám pak překládala televize Noe a při ní nám stihly doschnout naše promočené spacáky. Odchod ze samotné planiny byl dost drsný, protože byli lidé úplně všude a každý se mačkal, ale nakonec se nám to samozřejmě podařilo. Poté jsme se rozloučili, vzali jsme si z českého centra naše odložené kufrы a už jsme se vydali každý vlastním směrem. Celkově tuto akci musím ohodnotit neskutečně kladně. Ano, mělo to své mouchy, ale pro člověka, co je zvyklý na tábory a na vykračování z komfortní zóny, to bylo naprosto v pohodě! Nezapomenutelné zážitky a prožívání víry, které si v srdci ponese ještě dlouho.

## Diecézní centrum pro seniory

# Po stopách předků ...

V poslední době se velkému zájmu široké veřejnosti těší genealogie, která zkoumá vztahy mezi jedinci, vyplývající z jejich společného rodového původu. Po osudech předků pátrají i mnozí senioři. Tráví hodiny ve starých archiváliích, studují kroniky, hledají na hřbitovech. Proto jsem se zeptala archiváře diecézní kurie Biskupství královéhradeckého **Mgr. Ladislava Holoubka, Ph.D.**, jestli se obrací i na něj lidé pátrající po historii svých rodů.

Obrací, ale bohužel jsme nuceni, pokud jejich příbuzný nebyl kněz, je odkázat na kolegy ze státních archivů. Vyplývá to ze zákona o matrikách z roku 1949, který převedl matriční agendu na stát, takže i matriční knihy jsou státním vlastnictvím. Pokud šlo o duchovního, jsme schopni jim říct, kde a kdy působil. To ale neznamená, že v archivních fondech farností by nebyly k dohledání doprovodné matriční písemnosti, ale ostatní typy písemností zachycující různé demografické a prosopografické údaje (v širším slova smyslu je poskytuje každá rodinná kronika.) Třeba informace o povolání předka, nebo tam mohou být dochovány tzv. soupisy duší, kde jsou popsáni jednotliví obyvatelé kolatury (farního obvodu). Tam lze zjistit, čím byli, v jakém žili čísle popisném. Když chce člověk poznat historii svého rodu, tak ideální je, když informace z různých pramenů pospojuje, aby mu to dalo větší obraz.

**?? Co kdyby naši senioři chtěli vědět, jak se v archivu bádá, nebo kdyby tam chtěli osobně zajít?**

U církevních archivů je to specifické. Tam je vždycky dobré domluvit se přímo s pracovníkem archivu (Brno má dokonce vlastní akreditovaný archiv, tj. soukromý archiv, kterému Ministerstvo vnitra udělilo akreditaci, podmínky návštěvy i péče o archiválie jsou velmi podobné, jako u státního archivu). Každá diecéze má určité podmínky, vnitřní předpisy,

kteří se musí respektovat. Mnohé věci taky ještě nejsou zpracované, práce na nich probíhají. Ve státních archivech se chodí do badatelný, jejíž pracovníci taky poradí. Tam už je materiál většinou zpracovaný. Ale vždycky, když bádám, je důležité si uvědomit, kde je požadovaný dokument uložený. Když chci třeba fond farnosti, tak bádám v okresních archivech, když chci konzistoř nebo církevní soud, bádám v oblastním archivu, taková je hierarchie.

**?? Farní kroniky, to je asi první, co lecko koho napadne ...**

Ty jsou v ideálním případě uloženy ve fondu farností v okresních archivech. Některé máme i tady u nás v archivu, ale to jsou ty, které čekají na předání. Někdy jsou také ještě uloženy ve farnosti, protože se do nich zapisuje. Nahlédnout do farních kronik je samozřejmě možné. Pokud jsou splněny všechny zákonné podmínky, tak není problém. Asi bych měl připomenout, že písemnosti jsou produktem lidské společnosti. Záleží na tom, jak ta se k nim chová. V minulosti, bohužel, docházelo i k tomu, že se ztratily vlivem živelních pohrom nebo válečných událostí, stěhování. Docházelo i k tomu, že lidé, kteří nebyli schopni text přečíst, nerozuměli mu, tak dokument vyhodili. Stávalo se, že byly např. pergamenové písemnosti znovu využívány pro psaní, když se původní text vyškral, nebo se materiálu využilo pro opravení knižních vazeb, v horších případech došlo k užití jako obalový materiál – např. kupačům a kramářům na kornouty...

**?? Čemu přičítáte zvýšený zájem o dějiny rodů?**

*„Lidi mají rádi příběhy. Je to příběh vlastního rodu, osobní, nějaké zakotvení v dějinách. Zájemce o náš biskupský archiv bych upozornil, aby svoje dotazy formulovali co nejkonkrétněji. Občas se totiž musíme*

*doptat, co vlastně žadatel potřebuje. Uvedu příklad. Napsal mně třeba jeden amatérský genealog, že je členem starobylého šlechtického rodu, ale zapomněl napsat, co vlastně potřebuje. Zkrátka bych rád vyzval badatelskou veřejnost, aby se nebála zeptat. Určitě se nějak domluvíme a podle možností a schopností poradíme a pomůžeme,“* slibuje archivář Ladislav Holoubek.

**?? A ještě hrst praktických rad.**

Pro začátek zkuste třeba vývod z osmi předků. Je to soupis všech předků v mužské i ženské linii. Do spodního okénka napíšete sebe, nad sebe své rodiče, nad ně prarodiče a úplně nahoru praprarodiče.

Prvním krokem je vždy podívat se do svého rodného listu (a to i přesto, že víte, co v něm je). Dále, pokud máte možnost, nahlédněte do rodných listů vašich rodičů. Ještě lépe do rodných, křestních, oddacích či jiných dokumentů prarodičů. Nejdůležitějším údajem je místo narození. Podle toho poznáte, kde hledat. Pokud jsou data narození předků starší než sto let, můžete je najít na internetu, a to vždy podle kraje. Máte-li informace o svých předcích mladších stalet, je třeba se obrátit na daný matriční úřad. Genealogové doporučují požádat o doslovný výpis (fotokopii záznamu), nikoliv o rodný list. Z těchto informací se už můžete posunout k pátrání na internetu, tedy pokud jsou požadované matriční knihy už digitalizované. Pokud ne, udělejte si výlet do příslušného oblastního či zemského archivu. Nebo, jak už výše zmíněno, navštivte nebo oslovte archiv Biskupství královéhradeckého. To zejména v případě, byl-li mezi vašimi příbuznými kněz.

Příjemné prožití podzimních dnů přeje za Centrum pro seniory

## Katechetické a pedagogické centrum

# Setkání katechetů

Na začátku školního roku zaplnili sál Nového Adalbertina v Hradci Králové katechetky a katecheté z královéhradecké diecéze. Každoroční akce slouží nejen jako místo pro setkávání a vzájemné povzbuzení, ale také jako prostor plný inspirace, nových poznatků a nápadů.

Setkání zahájil modlitbou P. Vojtěch Novotný, který účastníky potěšil svojí návštěvou. Poté následovalo představení nových materiálů z Katechetického a pedagogického centra. Hlavní hostem dopoledního programu byl historik Mgr. Petr Polehla, Ph.D., který přednášel na téma „Svatí jako inspirace pro náš vztah k přírodě“. Poukázal na to, jak se v některých legendách o světcích objevují zvířata a příroda a jaký vztah k nim tyto křesťanské osobnosti zaujmají. Otevřel tak téma ekologie a hříchu, starosti o Stvoření, konzumismu, chudoby, a dalších. Ve svých přednáškách odkazoval i na papeže Jana Pavla II., papeže Františka a jeho encykliku *Laudato si* i na současného Svatého otce. Uvedená témata se účastníkům propojila také s některými metodikami z Katechetického a pedagogického centra, které se zabývají právě konzumismem, dětskou prací či ekologií a vztahem ke Stvoření.

Po obědě, který proběhl v Novém Adalbertinu, se účastníci rozdělili do tří skupin, ve kterých proběhla diskuze nad danými otázkami. Cílem bylo zjistit, jak katecheté a katechetky ve svých hodinách náboženství a katechezích pracují, jak se připravují, jaké metody a pomůcky se jim osvědčují a jaké používají a co by potřebovali k rozvoji svých kompetencí.

Po diskuzích následovalo krátké zamyšlení P. Davida Boumy o paradoxech katechety a o naději navzdory, který celé setkání zakončil mší svatou v kapli sv. Klimenta.

Závěrečné díky patřilo nejen všem, kdo se podíleli na přípravě a průběhu letošního setkání, ale především katechetkám a katechetům. Jejich obětavá služba, spojená s trpělivostí, ochotou a darem času, je pro církev velkým požehnáním.

Ať je tedy nový školní rok pro všechny naplněn radostí ze služby, odvahou k svědectví a hlubokou důvěrou v Pána, který koná skrze nás!

Markéta Rumpíková )



( Obětavá služba katechetů a katechetek je pro církev velkým požehnáním

## ( Knižní tipy

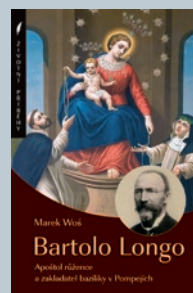
### Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1  
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz  
www.paulinky.cz

Marek Woś

#### Bartolo Longo

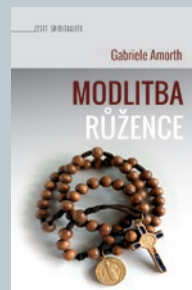
Apoštol růžence a zakladatel baziliky v Pompejích



Podivuhodný život bl. Bartola Longa (1841–1926), kdysi spiritisty a kněze satanistické sekty, dokládá, že Bůh povolává ke svatosti každého. Po zázračném obrácení žil převážně v Pompejích, kde se věnoval sirotkům, dětem vězňů a šíření růžence. Založil baziliku Panny Marie Růžencové a sestavil Pompejskou nověnu. Jeho svatořečení je naplánováno na 19. října 2025. Brož., 224 s., 279 Kč

Gabriele Amorth

#### Modlitba růžence



Úvahy známého mariologa a exorcisty nám mohou pomoci znovu objevit tuto nádhernou modlitbu, která už vydala tolik plodů svatosti. Dozvíme se, kde se modlitba růžence vzala, jak se vyvíjela a co o ní řekli a napsali papežové od 16. století až po dnešek. Brož., 128 s., 249 Kč

# Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 19. října 2025

Milí přátelé misii, bratři a sestry, srdečně Vás zdravím.

Uběhl rok a opět budeme příští neděli slavít Světový den misii, Misijní neděli. V duchu poselství papeže Františka pro letošní rok, „Misionáři naděje mezi národy“, Vás chci povzbudit, abychom společně rozžehli světlo naděje v našich komunitách i ve světě. Papež nás vybízí, abychom šli v Ježíšových stopách a přinášeli naději všem – zvláště těm, kteří trpí a zoufají si. Staňme se konkrétně přítomnými v životech lidí kolem nás – pomáhejme chudým, nemocným, osamělým a zraněným – a to srdcem plným soucitu a blízkosti. Modlitba je pramenem této naděje, a právě modlitba udržuje jiskru naděje, která může rozhořet plamen milosti kolem nás. Proto prosím: pojďme se letos ještě více spojit v modlitbě, aby náš společný dech víry přinesl skutečnou sílu naděje. Budme „misionáři naděje“ ve svém okolí – v rodině, škole, práci i sousedství. Připojme se k modlitebním iniciativám na podporu misijních děl a našich kněží a sester působících v misijních zemích. Přispějme dle svých možností do



sbírkou Misijní neděle – na podporu konkrétních projektů Papežského misijního díla šíření víry pomocí potřebným a evangelizace mimo naše území.

Využívám této příležitosti, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misii v loňském roce. Jsem opravdu hrdý na dárcy z České republiky. Díky Vaší štědrosti jsme poskytli pomoc chudým lidem ve čtyřech zemích, čtyř kontinentů částkou více než 18,1 milionů korun. Pomáháme tak v Ugandě, Srí Lance a Papui Nové Guineji s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, provoz křesťanských rádií, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky. Podporou projektu Domus missionalis také pomáháme přípravě misionářů na jejich pastorační působení. Podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Každý věřící je vyzván, aby se aktivně zapojil do šíření dobré zprávy evangelia. To znamená, že každý křesťan by měl prostřednictvím svého životního svědectví a konkrétních činů přinášet naději a podporu tam, kde žije a kde je to nejvíce potřeba.

Papež František ve svém poselství k letošní Misijní neděli s nadějí píše: „Křesťanské komunity mohou být znamením nové lidskosti ve světě, který v těch ‚nejrozvinutějších‘ oblastech vykazuje vážné příznaky krize lidství: šířící se pocit bezradnosti, osamělost a opuštěnost starších lidí, neochota vynaložit úsilí k pomoci těm, kteří jsou našimi bližními v nouzi. V technologicky nejvyspělejších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.“

Církev není úřední instancí, ale putující komunitou srdcí, která nese Kristův dotek všude tam, kde je smutek a beznadějí. Společně tak můžeme znovu vyzářit tu „novou lidskost“, o které píše – lidskost naděje, společenství a ochoty dívat se člověku do očí.

Svatá Maria, Hvězdo evangelizace, oroduj za nás!

Ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát )  
národní ředitel PMD v České republice

**Misijní poutník naděje**  
nový katechetický program pro děti

13měsíční katechetický program pro misijní výchovu dětí z dílny Papežských misijních děl  
probíhá od září 2025 a potrvá do 18. října 2026, kdy vyvrcholí oslavou 100. výročí Misijních neděl

*Poutaje s námi jubilejním rokem 2025 až do 100. Misijní neděle!*

I když jubilejní rok 2025 skončí, nepřestáme být **poutníky naděje**, a i nadále **přínášíme lásku a sílu druhým**. V roce 2026 uplyne 100 let od chvíle, kdy byla ustanovena **Misijní neděle** jako celosvětový den modlitby, solidarity a podpory pro misie. Vznikla jako odpověď na bolest a rozdělení světa po 1. světové válce. Byla znamením naděje, jednoty a víry v to, že radost z evangelia patří všem národům. Tato myšlenka zůstává aktuální dodnes, proto si jí společně s dětmi pojďme připomínat.

Program je rozdělen do jednotlivých měsíčních témat a obsahuje jak informace, tak aktivity, kreativní úkoly, kvízy, případně pracovní listy.

Do programu je potřeba se nejprve přihlásit. Po registraci a uvedení počtu dětí obdržíte všechny potřebné informace a materiály. Každé přihlášené dítě dostane „balíček na cestu“ (tj. Průkazku poutníka, modlitby, butonku...)

**PŘIHLÁŠENÍ**  
Přihlašovací formulář najdete pod QR kódem na plakátu nebo pište na [pmd@missio.cz](mailto:pmd@missio.cz), do předemtu prosím uveďte „Misijní poutník naděje“.

**SOUTĚŽ**  
Účastníci, kteří splní podmínky, budou zařazeni do slosování o plyšovou postavičku maskota Luce.

*Více informací a přihlášku*

**missio.cz**

Papežská misijní díla  
Na Kropáčce 30/1  
500 03 Hradec Králové  
IČO: 736340051  
č. účtu: 72540444/2700

+420 604 838 882

[www.missio.cz](http://www.missio.cz)

## Nové pomůcky už slouží i plní přání pacientům

Díky vybraným prostředkům z Tříkrálové sbírky jsme v Hospici Anežky České v Červeném Kostelci obnovili pomůcky a vybavení pro péči o pacienty v závěru života. Cílem je doprovodit nemocné důstojně a s respektem, aby mohli poslední chvíle strávit smysluplně – v klidu, bez bolesti a v přítomnosti svých nejbližších. Finanční podpora pomáhá zajistit tuto péči a zároveň poskytuje oporu pozůstalým v těžkém období ztráty. O jednom „všedním“ hospicovém pondělí napsala pár řádků naše staniční sestra.

### Když se čas zastaví u pacientova lůžka

Je pondělí, to je vždycky náročný den. Po víkendu je spousta novostí, do toho velká vizita, příjmy. Obědváme, ozve se zvonek z pokoje. Volá pán, že nemůže dýchat, že určitě umírá. Ošetřovatelky volají sestru ve službě, která přináší uklidňující injekci (tiší bolest a dušnost). Nechce být sám. Protože je doba oběda, domlouváme se a u pána se střídáme. Se strachem i nadějí v očích prosí, aby všechno už skončilo. Býval aktivní, rád zahradničil, ale nemoc postupuje rychle a prognóza je nepříznivá. Ze dne na den ochrnul. Stojím u jeho lůžka, ošetřovatelka Jana sedí z druhé strany. Obě držíme pána za ruku. Povídkáme o životě, o smyslu a hloubce Ježíšovy oběti. Pán se uklidňuje, strach ustupuje, oči se zavírají. Upadá do milosrdného spánku.

### Naděje má velkou sílu

Za dva dny mě pacient vítá s úsměvem na tváři. Po pondělní krizi není ani památky. Čeká návštěvu manželky a syna. Touží se dostat do vozíku a prohlédnout



☛ Děkujeme všem dárcům za podporu Tříkrálové sbírky. V Hospici Anežky České mohli z výtežku obnovit zdravotní pomůcky a vybavení pro péči o těžce nemocné pacienty. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

si celý hospic. Díky zvedáku a polohovatelnému vozíku můžeme jeho přání lehce splnit. Jede se synem do zimní zahrady, kde máme klece s ptáčky, chtěl by se o ně starat. Pokračují do naší kaple. Venku fouká, tak pobyt na terase vynechávají, tam zajedeme až příště. Prožil krásný den.

naše osobnost. Jak velkou sílu má naděje a možnost se na něco těšit. Jak jednoduché by bylo v krizové situaci sáhnout k umělému ukončení života a o jak hezké okamžiky bychom se tím připravili.

Kateřina Dostálová, staniční sestra )  
Hospic Anežky České

Uvědomuji si, jak křehká je hranice mezi bolestí a radostí. Jak křehká je

Více o prvním českém hospici na webu [www.hospic.cz](http://www.hospic.cz).

**Děkujeme vám za podporu Tříkrálové sbírky.  
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

# Můj první den v České republice

Student Oleksandr ze Záporoží ve svém příběhu líčí své pocity a předsudky, se kterými bojoval v prvních dnech pobytu v Česku po vypuknutí války na Ukrajině, ale i radost a vděk za to, kam ho osud zavedl. Oleksandr absolvoval kurzy češtiny v Integračním centru pro cizince Diecézní charity Hradec Králové a jeho příběh zvítězil v literární soutěži Česko očima cizinců (v kategorii A2), kterou letos uspořádalo naše centrum.

Chci napsat něco jako úvahu o svém prvním dni v Česku. Sám o sobě ten den nebyl nijak zvlášť bohatý na události nebo akce. Ale myslím si, že pro mou budoucnost byl velmi důležitý a zásadně změnil můj život. Jak jsem se ocitl v Česku a co se stalo první den?

Všechno začalo 7. března 2022, kdy jsme se rozhodli odjet z Ukrajiny do Evropy kvůli bezpečnosti. Bylo to těžké rozhodnutí, ke kterému jsme se odhodlávali dlouho, ale táta a strýc na tom trvali. A tak jsme jeli – já, máma, pětiletý bratr, teta, bratranec, sestřenice a francouzský buldoček jménem „Luna“. Nastoupili jsme do vlaku ze Záporoží od Lvova, který trval 24 hodin. Dorazili jsme tam 8. března a čekali jsme ve frontě na přechod hranic do Polska. Odtud jsme se vlastními silami snažili dostat do Česka, protože tam byli tátovi známí, kteří nám mohli pomoci s vyřízením dokumentů. 9. března, na moje narozeniny, jsme nastoupili do autobusu do Hradce Králové a 10. března v noci jsme dorazili, kde nás přivítali tátovi znami.

Ráno jsme šli vyřizovat dokumenty, všechno proběhlo dobře a dostali jsme souhlas, ale nastal problém – měli nás ubytovat v nějakém internátu v Hradci, ale protože jsme měli psa, nechtěli nás tam s ním ubytovat. Jina možnost nebyla než psa někomu dát do péče nebo ho dát do speciálního hotelu pro zvířata. Ale neměli jsme nikoho, komu bychom ho mohli dát, známí nemohli a nikoho dalšího jsme neznali, a na hotel jsme finančně neměli. Takže naše ubytování se zkomplikovalo a nevěděli co s námi, a prostě nas odložili. Po asi 10–15 minutách nám řekli, že nás všechny i se psem je ochoten vzít muž z Třebechovic pod Orebem.

Ukázalo se, že je to evangelický farář Miky Erdinger s manželkou Magdalenou a jejich psem Sorbonem. Očekávání jsem měl spíše negativní – nebylo to tak, že bych se bál, ale myslel jsem si, že bydlet u faráře bude pro mě nepříjemné a stereotypní – že jsou nezájemní, nudní a budou mluvit jen o víře a chodit pořád v církevním oblečení. Ale realita byla úplně jiná a nepředvídatelná. Dveře nám otevřel muž s čírem a rockerovým tričkem a jeho žena, která studovala na univerzitě v Rusku a mluvila plynne rusky. Navíc spolu žili dva roky na Ukrajině kvůli práci v českých vesnicích. To nám velmi usnadnilo komunikaci a adaptaci v Česku s jejich pomocí. Celý zbytek dne jsme strávili povídáním a seznamováním se.

A tak proběhl můj první den v Česku – nic moc zajímavého, ale když se zamyslím, jak moc mi ten den změnil život, vždy mi to



( Mladý autor vítězného příběhu Oleksandr pochází z ukrajinského Záporoží a absolvoval kurzy češtiny v hradeckém Integračním centru pro cizince. Foto: Diecézní charita Hradec Králové

přijde zvláštní. Protože kdybychom neměli psa nebo kdybychom přijeli dřív/později, všechno mohlo dopadnout jinak – třeba bychom se s Mikym a Magdou nikdy nepotkali a skončili bychom na internátu, kde by naše adaptace byla mnohem složitější a život by se vyvíjel jinak úplně jinak.

A tak přemýšlím – byla to náhoda, osud nebo nějaký dárek shora k mým osmnáctým narozeninám, které jsem strávil v autobuse? Protože teď jsem šťastný, jak se můj život vyvíjí. S Magdou jsem se učil česky, stal jsem se studentem na Univerzitě Hradec Králové, našel jsem si práci, stal jsem se vedoucím v dětském táboře – z toho mám obrovskou radost, protože jsem tam našel přátele. Udělal jsem si řidičák a celkově žiju šťastně.

Oleksandr )

*Pozn.: Publikovaný text nebyl redakčně upraven ani jazykově korigován. Porota v soutěži hodnotila primárně kreativitu a originalitu.*

## ( AKTUALITY

### Pobězte s námi pro dobrou věc!

**Pardubice:** V sobotu 11. října se krajské město znovu rozběhne. Běh Univerzity Pardubice je akce, kde nejde o čas ani o výkon, ale o radost z pohybu a společnou pomoc. Krátká trasa 2,5 km je otevřená všem – dětem, rodičům i seniorům. Každý krok, který uděláme společně, pomůže. Výtěžek poputuje na podporu Domáčího hospice Andělů strážných pardubické Oblastní charity, který umožňuje lidem strávit poslední chvíle života důstojně a v obklopení svých blízkých. Přijďte, pobězte a darujte naději na důstojný odchod. Více na [www.pardubice.charita.cz](http://www.pardubice.charita.cz).

Kryštof Matula )



## Integráček získal ocenění v celostátní soutěži „Vltava očima dětí“

**Hradec Králové:** Gratulujeme dětem a mladým návštěvníkům našeho Klubu Integráček ke speciálnímu ocenění v celorepublikové výtvarné soutěži „Vltava očima dětí“. Oceněná koláž je společným dílem 15 dětí čtyř různých národností, kterou vytvořily pod vedením Mgr. Anastasie Martínkové z Komunitního centra Most Diecézní charity Hradec Králové. Soutěž vyhlásil Národní památkový úřad (NPÚ) k 150. výročí premiéry symfonické básně Vltava z cyklu Má vlast od Bedřicha Smetany a přišlo do ní přes 1500 prací z celé ČR.

Speciální ocenění získaly děti z Integráčku za originální techniku a zpracování. Zapojilo se celkem 15 děvčat a kluků od 4 do 20 let z Ukrajiny, Čečenska, Bangladéše a Česka. Jejich koláž ocenila i Mgr. Markéta Slabová z NPÚ: „*Moc mě potěšilo, s jakou kreativitou a nadšením jste se do výtvarné soutěže zapojily. Je moc fajn, že se tímto způsobem seznamujete s Českou republikou a jejím kulturním dědictvím.*“

Soutěže se zúčastnilo 145 školních kolektivů a zájmových skupin a také 374 jednotlivců z celé ČR. Většina výtvarných děl je k zhlédnutí na výstavě VLTAVA slavná & splavná v Jízdárně Pražského hradu až do ledna 2026. Přijďte se podívat! Více o Komunitním centru Most na [www.hk.caritas.cz](http://www.hk.caritas.cz).

Jana Karasová )



! Dětem z Integráčku gratulujeme k ocenění za originální koláž v celostátní soutěži „Vltava očima dětí“, kterou společně vytvořily pod vedením Mgr. Anastasie Martínkové. Foto: Diecézní charita Hradec Králové.

## Aktivní léto a novinky v jičínské Charitě

**Jičín:** Oblastní charita v Jičíně nezhálela ani o letních prázdninách. Péče o klienty probíhala nepřetržitě a uskutečnila se řada akcí a novinek. Pečovatelská služba se přestěhovala do nového zázemí v Soudné a spustila fotovoltaiku, která napájí budovu,



vozový park i prádelnu. Chystá také otevření moderního střediska osobní hygieny a půjčovny zdravotních pomůcek. Sociální podnik Veronika zvládl vyprat až 4,5 tuny prádla měsíčně, nově s pomocí solární energie.

Centrum SASanka pomáhalo rodinám řešit finanční i vztahové problémy a připravilo pro děti rozvojový program plný výletů. Nízkoprahové kluby strávily léto s dětmi na cestách – navštívily Lumia Gallery, ZOO Liberec i Archeopark ve Vřesetech a chystaly se na podzimní akce. Domov RváčOff zažil léto plné zážitků – od turistiky na Sněžku po pohodové vyjížděky s opékáním buřtů. Dobrovolnické centrum pokračovalo v doučování a zapojilo nové dobrovolníky, kteří pomáhali rodinám a klientům sociálních služeb. Jičínská Charita tu byla během léta pro děti, rodiny, seniory i lidi v nouzi. Pomáhali. Spolu. Každý den. Více také na [www.jicin.charita.cz](http://www.jicin.charita.cz).

Renata Novotná )

## Centrum sociálních služeb v Holicích – pomozte s posledním krokem

**Holice:** V Holicích vzniká nové Centrum sociálních služeb, které přinese úlevu seniorům i jejich rodinám. První etapa – budova pro Ambulantní odlehčovací služby – je už hotová. Do konce října bude dokončena také 2. etapa určená pro Pobytové odlehčovací služby.

Stavba je ale jen začátkem. Aby se z nových zdí stal opravdový domov, potřebujeme prostory vybavit – od spotřebičů až po drobnosti, které vytvoří útulnou atmosféru. S tím nám můžete pomoci i vy příspěvkem do sbírky na Donio: [donio.cz/pece-ktera-voni-domovem](http://donio.cz/pece-ktera-voni-domovem). Každý dar pomůže, aby se nové Centrum stalo místem, kde lidé v těžkých chvílích najdou péči, úlevu a naději. Více také na [www.pardubice.charita.cz](http://www.pardubice.charita.cz).

Kryštof Matula )

## KALENDÁŘ AKCÍ

### Hradec Králové

#### Benefiční koncert kapely Vesna

■ **9. 10. od 19 hod., PETROF Gallery.** Jedinečný koncert na podporu lůžkového hospice pro Hradecko pořádá Oblastní charita Hradec Králové. Akce se koná také ke Dni Charity. Vstupenky na <https://www.petrofgallery.cz/kalendar-akci/>. Přijďte a buďte součástí této nezapomenutelné události, která propojí hudbu, radost a solidaritu. Více na [www.charitahk.cz](http://www.charitahk.cz).

### Letohrad, Solnice

#### Den Charity

■ **3. 10. v 18 hod., Evangelický kostel, Letohrad.** Beseda se Zdeňkem Bohuslavem „Smrt jako neodmítnutelná pozvánka k životu“. Více na [www.uo.charita.cz](http://www.uo.charita.cz).

■ **10. 10. 9–16 hod. Solnice, Pořičí 870.** Promítání a povídání s vedoucími služeb, workshop, výstava výrobků klientů a dětských prací na téma „Pomáháme jiným lidem“, malé občerstvení. Přijďte si užít Den Charity! Více na [www.rychnov.charita.cz](http://www.rychnov.charita.cz).

### Kutná Hora

#### Výstava „Jeden den v Charitě“

■ **25. 9.–29. 10., Zámek Kačina.** Výstava fotografií Františka Stráníka zachycuje autentické okamžiky každodenní práce charitních zaměstnanců v terénu i zázemí kutnohorské Charity. Akce se koná ke Dni Charity a je poděkováním všem zaměstnancům a podporovatelům. Přijďte se podívat! Výstava je přístupná v otevírací době zámku v kapli, vstup je volný. Více na [www.kh.charita.cz](http://www.kh.charita.cz).

Oblastní charita Červený Kostelec  
zve na konferenci

## Podejme si ruce

**Zkušenosti s paliativní péčí  
ve zdravotnických a sociálních zařízeních**

### 6. 11., Sokolovna Červený Kostelec

Konference je určena lékařům, zdravotníkům, sociálním pracovníkům, pracovníkům v sociálních službách a jejich vedoucím.

Vítána je rovněž účast širší veřejnosti.  
Odborný garant: prim. MUDr. Jan Král

Přihlašování je možné do 3. října.  
Kontakt: Mgr. Monika Machová, [machova@hospic.cz](mailto:machova@hospic.cz).

Program a přihlášku najdete na [www.hospic.cz](http://www.hospic.cz).

### Ústí nad Orlicí

#### Týden pro hospic

■ **6.–10. 10. ZUŠ Jaroslava Kociana.** Koncerty, divadlo, tanec, výtvarnou dílnu nebo besedu, to vše nabízí letošní ročník akce Týden pro hospic u příležitosti kampaně Papučový den. Vstupné je dobrovolné. Výtěžek podpoří Domácí hospic ALFA-OMEGA Oblastní charity Ústí nad Orlicí. Záštitu nad akcí převzal místostarosta města Jiří Preclík. Podrobný program najdete na [www.uo.charita.cz](http://www.uo.charita.cz).

### Hradec Králové

#### Mosty kultury:

#### 800 let Hradce Králové & Ukrajinské dny

■ **6.–19. 10., OC Atrium.** Letošní Dny ukrajinské kultury v krajském městě propojí hned dvě výročí – 800 let Hradce Králové a 10 let Regionálního ukrajinského spolku ve východních Čechách. Srdečně vás zveme na výstavy, workshopy i koncert.

■ **6. 10., 15–16 hod., OC Atrium.** Slavnostní zahájení a vernisáž výstav obrazů, lidových výšivek a krojů, dětských obrázků a předmětů z expozice „Dotek starých časů“ ze sbírky Michala Klokočnicka (komentované prohlídky až do 19. 10. vždy 15–18h)

■ **7.–16. 10., 16–18 hod., OC Atrium.** Kreativní workshopy pro děti, dospělé a seniory (registrace nutná na tel. 732 153 502, podrobnosti na facebooku)

■ **14. 10., 16–18 hod., OC Atrium.** Workshop pro děti ZUŠ Habrmanova pod vedením Anny Artemenko

■ **17. 10., 16–18 hod., OC Atrium.** Večer se speciálním hostem Michalem Klokočnickem

■ **18. 10., 15–18 hod., OC Atrium.** Jarmark výšivek – módní přehlídka, hudba soubor Radisť a program pro děti

■ **11. 10. od 14 hod., Adalbertinum (Čs. armády 300).** Koncert „Hudba mého srdce“

Akce se koná pod záštitou Statutárního města Hradec Králové za podpory Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové. Pořádá Regionální ukrajinský spolek ve VČ a Integrační centrum pro cizince Diecézní charity HK. Více na [www.facebook.com/ukrajinskyspolekunas.cz](http://www.facebook.com/ukrajinskyspolekunas.cz) a [www.cizincihradec.cz](http://www.cizincihradec.cz).

### Dolní Dobrouč, Žamberk

#### Výstava „Štafeta naděje“

■ **říjen (od 10. 10.), kostel sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči a v kostele sv. Václava v Žamberku.** Srdečně zveme také na besedu 10. 10. od 19:15 v D-centru

v Dolní Dobrouči. Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity. Více na [www.adopce.hk.caritas.cz](http://www.adopce.hk.caritas.cz).

# V Kutné Hoře vznikne nový domov pro ranou péči a aktivizační službu

Oblastní charita Kutná Hora zahajuje rekonstrukci vily v Kampánově ulici čp. 464 v Kutné Hoře, kde budou mít zázemí dvě klíčové sociální služby, raná péče a sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi se zdravotním znevýhodněním.

## Projekt za téměř 35 milionů

Rekonstrukce objektu z první poloviny 20. století začala v září. Jejím cílem je vytvořit moderní, důstojné a bezbariérové prostředí. Projekt bude z velké části financován z prostředků NextGenerationEU v rámci Národního plánu obnovy. Schválená dotace činí 28 mil. korun, přičemž celkové náklady jsou 34,66 mil. korun.



Děkujeme za důvěru a podporu Římskokatolické farnosti – arciděkanství Kutná Hora a Římskokatolické farnosti Kutná Hora – Sedlec, které poskytly Charitě půjčku na nákup vily ještě před získáním dotace z EU.

## Proč je nový dům potřeba

Současné prostory Střediska Na Sioně v centru města už nestačí rostoucím potřebám rodin. Kapacita rané péče i aktivizační služby je často naplněna a nové klienty není možné přijmout bez rozšíření zázemí. Rodiny pak musí na službu čekat týdny i měsíce. U malých dětí je přítom každé zdržení citelné – jejich vývoj lze ovlivnit jen po omezenou dobu.



„Nové zázemí nám umožní pružně reagovat a pomáhat většímu počtu klientů,“ vysvětluje Eva Saláková, vedoucí Střediska Na Sioně.

## Přínos pro Kutnou Horu i region

Stávající objekt již technicky ani prostorově nevyhovuje moderním požadavkům. Nová vila nabídne nejen více prostoru, ale i kvalitní zázemí pro odborné pracovníky a důstojné prostředí pro rodiny. „Tento projekt je důkazem, že i ve středně velkém městě může vzniknout špičkové centrum sociálních služeb, pokud lidé spojí své síly,“ dodává ředitel kutnohorské Charity RNDr. Robert Otruba.



**Velké poděkování patří všem, kdo se na projektu podílí a podporují jeho realizaci. Díky společnému úsilí vznikne v Kutné Hoře místo, které nabídne pomoc, pochopení a naději rodinám s dětmi se zdravotním znevýhodněním.**



Financováno  
Evropskou unií  
NextGenerationEU



NÁRODNÍ  
PLÁN OBNOVY



**Název projektu:** Stavební úpravy objektu pro sociální služby v Kutné Hoře, ul. Kampánova. **Registrační číslo:** CZ.31.6.0/0.0/0.0/24\_140/0011264



Oblastní charita  
Kutná Hora



Římskokatolická farnost  
arciděkanství Kutná Hora

# 12.

# Broumovské diskuse

## Broumov

## 5.-9. listopadu 2025

Téma:

# Kultura a vzájemnost

Jak může kultura přispět k řešení krizí, kterým čelíme?

Žijeme v době kulturních válek?

Jak zvýšit úroveň politické kultury?



Broumovské  
diskuse

Předprodej a program:  
[broumovskediskuse.cz](http://broumovskediskuse.cz)



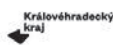
Pořadatel:



Statutární partner:



Trvalá záštita:



Hlavní partneri:



Jan Barta

ČESKÁ  
spořitelna



SKODA

Partneři:



ZTRADE

EDUMED

Nadace OSF

Jiří a Radana  
Waldovi

Jiří  
Hlavenka

Generální  
mediální  
partner:



Hlavní  
mediální  
partneri:



FINMAG

Mediální  
partneri:



Katolický týdeník



Hlavní  
regionální  
partneri:



Strategická rada  
regionu Broumovsko



Broumov  
2028



Regionální  
partneri:



SKODA